

Lord Ruster

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

IN HET BARRE NOORDEN

N° 2762

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

IN HET BARRE NOORDEN

HOOFDSTUK I

DE REIS NAAR DE KUST

Het was omstreeks tien uur in de ochtend van een mooie dag in het begin van februari, toen een drietal mannen, dik in pelsen gekleed, de herberg van Jim Lane in Kinagamute verlieten. Wanneer wij zeggen, dat het een mooie dag was, dan is dit maar betrekkelijk : het vroom 30 graden Celsius en als er wind was geweest, dan zou de felle kou zeker niet te verdragen geweest zijn.

Het juist genoemde plaatsje nauwelijks meer dan een gehucht, ligt aan het einde van een diepe baai, de Kuskokwim Baai, in het gebied van de Konjagen, op de westkust van Alaska. Er woonden op dat tijdstip nauwelijks honderd blanken en de rest van de weinig talrijke bevolking bestond uit Laplanders, die de visserij beoefenden, voor drie kwart uit noodzaak, want hier

mocht het met een kleine variatie gel-den: « Wie niet vist, zal ook niet eten ». Er waren verder ook traankokerijen, heel primitief ingericht en waarvan de stank ondraaglijk was voor onge oefen-de neuzen.

De herberg van Dane ligt aan de hoofdstraat en de enige straat van het dorp. Aan die weg, 's zomers vrij goed begaanbaar, behalve wanneer het re-gent, want dan verandert hij in een modderpoel maar minstens zeven maan-den van het jaar bedekt met een dikke laag sneeuw, liggen de houten huizen tamelijk dicht naast elkaar, alleen ge-scheiden door een erf van vijf tot tien meter breed.

Maar voor de rest hebben de mannen, die in dit onherbergzaam plaatsje zijn verzeild geraakt, om daar een onzeker bestaan te vinden, hun houten blok-huizen gebouwd naar de gril van het ogenblik het hun ingaf. Al die houten huizen hebben meestal hetzelfde uiter-lijk, want allen zijn zij opgetrokken uit de stammen van pijnbomen, alle-maal hebben zij maar één groot ver-trek gelijkvloers. De herberg van Dane vormde hierop een uitzondering, die erg trots is op zijn enige verdieping, waar vijf of zes kleine logeerkamers zijn op-getrokken; allen hebben zij kleine ruit-jes en allen hebben hetzelfde platte dak, soms van gegolfd plaatijzer en dat soms midden in het grote vertrek gesteund moet worden door een zware balk, om de vracht sneeuw te kunnen torsen, die er 's winters op neer dwarrelt en er ge-woonlijk blijft liggen van begin oktober tot einde april.

Dane, de stoere herbergier, een stevig gebouwd man met een verwarde baard, was zelf mee naar buiten gekomen om zijn drie gasten uitgeleide te doen. Hij had nu de hand gegrepen van een van de drie mannen, die vertrokken en zei ernstig:

— Ik hoop, dat het u goed moge gaan, meneer de graaf. Ik moet u echter wel waarschuwen dat u hier nog steeds in gevaar bent.

— Daarom vertrek ik ook, beste Dane, zei de aangesprokene glimlachend.

— Alles goed en wel, maar uw vijan-

den zullen u volgen, wees daar maar zeker van. Ik zeg dat maar bij wijze van spreken, want u kunt er van over-tuigd zijn, dat zij niet zullen vergeten, u een kogel door het hoofd te jagen, als zij de kans ervoor zien.

— Wees maar gerust, Dane, wij zul-len ons niet nodeloos in gevaar storten, zei de man, tot wie deze woorden gericht waren.

— Wilt u mij dan niet vertellen waar u nu heen gaat, graaf Palmhurst? vroeg Dane weer. U weet immers wel, dat u in leven en dood op mij kunt rekenen.

— Daar ben ik van overtuigd, vriend Dane, zei de ander, terwijl hij met kracht de harde, door het werken ver-eelde hand van de herbergier drukte. Maar ik kan je toch onmogelijk zeggen waarheen onze reis nu gaat. Ik heb hier dingen te doen, die ik liever voorlopig niet bekend maak. En nu vaarwel, of tot ziens. Want ik ben beslist van plan in mei terug te komen, om hier wat te gaan jagen.

— Ik houd u aan uw woord, graaf. Het drietal mannen nam de zware ba-gage op, bestaande uit dekens, wapens, sneeuwschoenen, ketels en levensmidde-len en ging naar een soort schuur, die bij het logement hoorde en waar de hon-den van de verschillende reizigers wer-den ondergebracht, en ook hun sleden. Sallie, de Ierse dienstbode, stond al in de opening van de deur, klaar om de helpende hand te bieden, en hopen-d op een fooi.

De slee werd naar buiten gebracht, en acht sterke honden werden er voor gespannen.

Sallie kreeg de fooi, waarop zij ge-hoopt had, graaf Palmhurst liet een eigenaardige, aanmoedigende kreet ho-ren, de honden trokken aan en de slee zette zich in beweging.

Een kwartier later was er van Kina-gamute bijna niets meer te zien, want een terreinplooi onttrok het dorp aan het oog.

De slee gleed geruisloos voort op haar gladde ijsers en men hoorde nu niets anders dan het kraken van de le-ren tuigen en nu en dan een kort ge-grom van een van de trekhonden.

Wat de drie mannen betreft, zij scheenen in gedachten verzonken te zijn. In het begin werd er althans totaal niets gezegd en ieder dacht onwillekeurig na over wat er de laatste dagen was gebeurd.

De man, die daar naast de voorste honden van het span liep en de richting aangaf, de man, die door Jim Dane als graaf Palmhurst was aangesproken, was John Raffles en hij was hier door een vreemde samenloop van omstandigheden, die hier in het kort vermeld mogen worden.

Het was nog nauwelijks drie weken geleden, dat Raffles in Londen toevallig op de hoogte was gekomen van het plan van enige stoutmoedige kerels, waaronder ook een hoofdcommies van het Departement van Financiën, om zich meester te maken van een grote zending Japans goud, bestemd als betaling van een levering machinegeweren door de Engelse aan de Japanse regering, en welk goud vervoerd werd in kisten aan boord van de « Asturia ».

Met de hulp van een voormalige Amerikaanse duikbootjager, waarop opnieuw een snelvuurkanon was geplaatst, hielden de moderne zeeroovers het schip ook inderdaad aan, op een eenzaam gedeelte van de Zuid Chinese Zee, maar toen was Raffles ten tonele verschenen, vergezeld van zijn trouwe vriend Charles Brand en James Henderson, zijn reusachtige chauffeur, om een spaak in het wiel te steken.

Met zijn snelle duikboot, de « Bruinvis », was hij de zeeschuimers gevolgd en hij wist hun het goud te ontfutselen en dat in het inwendige van de duikboot voorlopig over te brengen naar een goed verborgen plek op het eiland Hongkong.

Ook de vliegmaschine van Raffles, de wonderlijke « Duivel der Lucht », was bij deze gevaarlijke onderneming gebruikt en voorlopig achtergelaten op een verlaten eiland van de Maldivegroep, waarvan Raffles het later terughaalde om het naar de Behring Straat te brengen, waar het goud veilig zou worden weggeborgen in een van de geheime schuilplaatsen van de Grote Onbekende. Maar in Hongkong scheen het

lot de stoutmoedige avonturier niet gunstig gezind te zijn.

In die tijd waren er berichten doorgelopen over de herleving van een misdadigerssyndicaat in New York, het « Kwade Oog », dat in Raffles haar bitterste vijand had gehad, toen het enige jaren geleden op de top van zijn macht scheen te staan. Nauwelijks waren deze berichten ook in Hongkong doorgedrongen, of John Raffles nam het besluit, opnieuw de strijd met deze moordlustige bende aan te binden. Hij was immers, zo oordeelde hij, toch in Amerika, wanneer het goud aan de Behring Straat verborgen zou zijn en het ging dus in een moeite door.

Maar, in het hotel in Hongkong, waar Raffles met Brand deze zaken besprak, was ook een Chinese kelner, die naderhand lid bleek te zijn van het « Kwade Oog », een deel van het gesprek opving en tersluiks de politie inlichtte, om zich op deze manier te ontdoen van een zeer gevaarlijke vijand.

Op het nippertje hadden Raffles en zijn metgezellen zich weten te redden. Zij hadden zich snel ingescheept aan boord van de goed verborgen duikboot, zij waren vervolgens naar het Maldive-eiland gevaren, waar Raffles de machine vond, aan boord ging en verder alleen de reis naar Alaska had ondernomen, waar hij nauwelijks veertien uren later behouden aankwam.

Maar er bestaat iets, dat nog sneller is dan een vliegtuig en dat is de telegraaf.

De Chinese kelner wist zijn medeplichtigen in Amerika op de hoogte te brengen en juist omstreeks het tijdstip, waarop Brand en Henderson op hun beurt met de duikboot, waarin het Japanse goud was opgeborgen, in de Kuskokvim Baai waren aangekomen, bereikte een half dozijn schurken het kleine, net genoemde plaatsje en wist zich onder een bedrieglijk voorwendsel van de persoon van Raffles meester te maken. Toen Brand en Henderson aankwamen, was Raffles spoorloos verdwenen.

Alleen aan de hulp van Dane's spoorhond hadden zij het te danken, dat zij het spoor van de daders konden vinden

en na een bitter gevecht met de bandieten, waarvan er vijf in het zand hadden moeten bijten, hadden zij Raffles weten te bevrijden.

Dat was eergisteren gebeurd en nu zat een van de bandieten gevangen in de kleine houten gevangenis van Kinagamute, terwijl er drie, min of meer gewond, in het ziekenhuis lagen, een wat weidse naam voor een barak, waar een slecht betaalde dokter als directeur fungeerde.

Het hoeft dus geen verwondering te wekken, dat Raffles zijn vertrek aanzienlijk verhaast had. Want die kerels, al konden zij hem niets bewijzen, verdachten hem in ieder geval ervan, het goud van de « Asturia » te hebben buit gemaakt. Wanneer de Koninklijke Bereden Politie op een patrouilletocht het kleine stadje aandeed, dan zouden die lui, al was het maar uit wraak, gaan praten en hierdoor zouden allerlei moeilijkheden kunnen ontstaan. Om dat te ontlopen was het eenvoudigste middel, het vertrek enige dagen te vervroegen.

Raffles had zich een slee en honden aangeschaft, die hij gemakkelijk weer zou kunnen verkopen, en nu was hij met zijn beide metgezellen op weg naar de plek waar de duikboot verborgen was, om het goud te lossen en over te brengen naar de plaats, waar hij sedert enige jaren een deel van zijn buit verborg.

Al meer dan een uur waren de drie mannen zwijgend voortgegaan, toen Raffles eindelijk vroeg :

— Ben je er zeker van, Charles, dat onze « Bruinvis » veilig is op de plek, waar je haar hebt achtergelaten?

— Volkomen veilig, want op die geringe diepte kan de druk van het ijs onmogelijk zo hevig worden, dat de boot er geen weerstand aan kan bieden. Ik geef echter toe, dat het nu het nog zo hevig vriest, niet zo gemakkelijk zal zijn de boot weer vrij te maken uit het met water gevulde hol, waar wij haar hebben achtergelaten.

— Ik denk, dat dat heel gemakkelijk zal zijn, zei Raffles glimlachend, hij stak de hand in zijn zak en haalde er iets uit, dat veel op een worst leek :

geel van kleur en korrelig.

Het was dynamiet.

— Met dit goedje en het element van een elektrische zaklantaarn kunnen wij een ijsveld van een kilometer in doorsnee wel laten springen, zei hij.

— Je hebt me nog niet gezegd waar je de machine eigenlijk hebt gelaten, Edward. Is zij ver hier vandaan?

— Hoogstens een uur of vier met de slee. Ik ben op nog geen uur van Kinagamute gedaald en heb de machine toen gedeeltelijk uit elkaar genomen en eerst de vleugels, daarna de eigenlijke machine ondergebracht in een rotshol, waarvan de plaats mij heel goed bekend is. Ik geloof, dat ik het desnoods in het holst van de nacht zou kunnen terugvinden.

— Hoe denk je het goud over te brengen, met de slee of met de duikboot? vroeg Brand na enige tijd weer.

— In de zomer zou ik natuurlijk dadelijk klaar staan met mijn antwoord; dan zou ik zonder enige twijfel de duikboot gebruiken. Nu echter zal dat misschien heel moeilijk zijn. Daar staat tegenover, dat mijn honden wel sterk zijn, maar dat zij wel niet in staat zullen zijn, in één enkele reis een vracht goud van bijna 600 kilo over te brengen.

— Maar als wij dan de helft eens achterlieten? vroeg Brand. Ik bedoel in het hol, waar nu onze duikboot ligt. Daar is het volkomen veilig, zou ik menen, en het zeewater kan het goud niet bederven.

— Staat er daarginds geen stroming?

— Ik heb er tenminste niets van gemerkt.

— Dan is je plan misschien de overweging waard. Het zou ons heel wat moeite sparen en wij zouden naderhand het goud daar wel weg kunnen halen.

De tocht ging nu weer geruime tijd zwijgend verder in een stilte en eenzaamheid, die bijna schrikbaar was.

Om één uur werd gerust, om de maaltijd te gebruiken, die Henderson boven een vuur van dode takken klaar maakte waarna de tocht onmiddellijk weer werd voortgezet.

Het was vijf uur in de middag, toen de slee eindelijk stilstond op een punt

van de kust, waar zich een diepe en smalle inham bevond en waar 's zomers de golven binnendrongen in een rots-holte van ongeveer vijf meter breed en twintig meter diep, terwijl de hoogte ongeveer tien meter was. Nu was alles echter in ijs geklonken en men kon

droogvoets tot achter in het hol doordringen.

In de verre omtrek was geen levend wezen te bespeuren, op een enkele albatros na, die hoog in de ijlblauwe lucht grote kringen beschreef, luid krijsend en loerend op prooi.

HOOFDSTUK II.

OP WEG NAAR DE SCHATKAMER

De zon stond laag aan de hemel, maar zij zonk langzaam naar de horizon, een natuurlijk gevolg van de hoge breedte, zodat het minstens vier uren licht genoeg zou blijven, om er bij te kunnen zien.

Raffles had zich van zijn sneeuwschoenen ontdaan en nauwelijks hadden de schrandere honden dit bemerkt, of zij krabbelde ieder voor zich een diep gat in de bevroren sneeuw en kropen zo dicht mogelijk bij elkaar, om het wat warmer te krijgen.

Henderson en Brand hadden hun geweren gegrepen en zij volgden Raffles in het half onder water staande hol, dat helder verlicht werd door de zonnestralen, die in alle kleuren van de regenboog weerkaatsten in de ijskegels, die van de zoldering afhingen en die de grot tot de zaal van een toverpaleis maakten.

De drie mannen liepen over de ijslaag verder, die hier ongeveer twee decimeter dik was en bereikten zo het achterste gedeelte, waar een vreemd grijs voorwerp zich met geweld een weg scheen te hebben gebroken door het ijsdek, waar het enige decimeters boven uit stak.

Dat was het dek van de « Bruinvis ». de kleine, maar snelle duikboot, die Raffles enige jaren tevoren had ontworpen en gebouwd.

Brand wees met uitgestrekte vinger naar de lage ingangstoren en zei toen:

— Henderson en ik moesten een hele tijd onder het ijs doornemen en het was een groot geluk te noemen, dat er vlak voor deze grot een kleine plek open was, zodat wij tenminste konden zien waar wij waren. Wij zijn toen opnieuw gedoken, wij voeren deze grot binnen, onder het ijs door, hier pompte ik het water weg uit de tanks en gelukkig kon de duikboot het ijsdek doorbreken, zodat wij haar konden verlaten.

— Dat heb je handig bekeken. Nu, ik geloof, dat wij onze boot hier veilig kunnen laten tot het gaat dooien. Maar dan zullen wij haar ook direkt moeten gaan halen, anders zou de telkens opnieuw opkomende vloed haar wel eens van haar anker kunnen losslaan, of haar in ieder geval de kisten met het goud naar buiten hebben gebracht, voordat wij hier ons kamp opslaan.

Henderson was al van het ijs op het dek van de boot gestapt en hij begon nu de schroeven los te maken, die aan de buitenkant de ronde klep op de lage ingangstoren vasthielden.

Zodra dit klaar was, daalden Raffles en Brand achter elkaar langs de smalle stalen ladder in het binnenste van de duikboot af en staken het elektrische licht aan.

En daar, in een soort ruim, stonden de zestien kisten met gouden yen, die Raffles op de zeeschuimers had buit gemaakt. Acht er van, die ieder ongeveer 35 kilo wogen, werden aan Henderson doorgegeven, die op het dek was blijven staan en ze daar aanpakte en naast elkaar op de met ijs bedekte, smalle oever aan de ingang van het hol zette.

Daar de honden onmogelijk meer zouden kunnen trekken, zonder zich al te veel in te spannen, werd de rest van het goud achtergelaten. Raffles en Brand klommen weer naar boven en het luik in de ingangstoren werd weer dichtgemaakt.

Kleine ijsblokken werden er tegen aan gestapeld en nu viel er van de dulkboot niets meer te bespeuren.

De kisten met het goud werden uit het hol naar buiten gedragen en dadelijk op de slee gezet, die nu, alles en alles bijgerekend, bijna 700 kilo woog.

Dit lijkt een heel groot gewicht en toch kunnen acht welgevoede honden zo'n slee uren achtereen met grote snelheid voorttrekken, maar dan moet de sneeuw ook goed hard zijn en het terrein niet te heuvelachtig.

De zon was nu al verder gedaald en er werd een begin gemaakt met het opzetten van de tent, waarin de drie mannen de nacht zouden doorbrengen. Het werd kouder en wie de nacht in de open lucht doorbracht, zou dit met de dood moeten bekopen.

De honden werden van de strengen losgemaakt en deden zich nu grommend tegoed aan de gedroogde vis, die Henderson voor hen had uitgestrooid.

Brand en Henderson gingen in een naburig bosje dood hout sprokkelen en het duurde niet lang of dicht bij de tent vlamde een houtvuur op, waarboven de reus, die een uitstekend kok was, het avondmaal klaar maakte: een krachtige soep en verder schapenkaas en brood.

Brand ging nog enige handen vol dor hout op het vuur werpen, dat opnieuw hoog opvlamde, en daarna kropen de mannen in de tent, van sterk, ondoorringbaar doek gemaakt, sloten de voorhang op een kleine opening na, wikkel-

den zich dicht in hun wollen dekens, legden hun geweren naast zich neer, en sliepen enige ogenblikken daarna rustig, als gevolg van de vermoedenissen van die dag.

De volgende ochtend werd Raffles, zoals gewoonlijk, het eerst wakker. Hij wikkelde zich uit zijn deken, wreef zijn ogen uit, en sloeg het voorste gedeelte van de tent terug.

Raffles waste gezicht en handen met wat sneeuw, raketde het vuur op, dat nog altijd onder de as smeulde, en had binnen enkele ogenblikken een heerlijk houtvuur gemaakt, waarna hij zijn metgezellen ging wekken.

Henderson, zowel als Brand ontwaakten volkomen uitgerust uit hun slaap, ofschoon de thermometer omstreeks 30 graden onder nul aanwees.

Henderson maakte dadelijk aanstalten, om thee te zetten. Hij schepte wat sneeuw in de grote waterketel, gooide opnieuw hout op het vuur, en enige minuten later zaten de drie mannen om het knappende vuur, dronken zij thee uit hun blikken kroezen en aten zij van het harde, gedroogde vlees.

— Vertrekken wij nu dadelijk? vroeg Brand.

— Onmiddellijk! Ik zel gisteren al, dat onze vijanden ons misschien op de hielen zitten, wij moeten dus haast maken.

Hij wierp een blik op de strakblauwe lucht en vervolgde:

— Het ziet er echt niet naar uit of het in de eerste dagen zal gaan sneeuwen en dat is in zekere zin spijtig, want als het dat deed, zou ons spoor natuurlijk binnen enkele uren volkomen zijn uitgewist. Aan de andere kant is het wel zo goed, wanneer het weer blijft zoals het nu is, want een sneeuwstorm in deze streek kan de reiziger het leven kosten, als hij niet gauw een onderdak kan vinden. Het komt in het midden van de winter herhaaldelijk voor, dat drie of vier sleden met veertig of meer honden en alle mannen, die ze vergezellen, door de sneeuw bedolven worden, en dat men de overblijfselen pas in de volgende lente terugvindt. Op weg dus, vrienden, wij moeten voortmaken.

Alles werd nu zo gauw mogelijk voor het vertrek klaar gemaakt. De voetstappen, die naar de grot liepen, werden uiterst zorgvuldig uitgewist, om te voorkomen, dat mogelijke achtervolgers de duikboot zouden kunnen ontdekken. Voor de rest lieten de mannen alles zoals het was, want een geoeftend spoorzoeker zou toch gauw genoeg de weg hebben gevonden, die Raffles en zijn metgezellen gevolgd hadden.

De slee werd bepakt, de honden werden er voorgespannen en de drie mannen moesten eerst uit alle macht meeduwten, om de slee los te maken van de sneeuw, waaraan zij met de ijzers was vastgevroren. Maar de last scheen niet te zwaar te zijn voor de sterke dieren en de tocht kon dus beginnen.

Bijna de hele dag, met maar een uur rustpoos, trokken de mannen in noord-oostelijke richting verder en lieten ditmaal Kinagamute enige tientallen mijlen westwaarts liggen.

Die avond bereikten zij de oevers van de Kuskokfim-rivier, die ook met een dikke ijslaag bedekt en gemakkelijk over te trekken was. Zij kampeerden in een rotshol, waar ook de honden gemakkelijk een plaatsje konden vinden en trokken de volgende dag weer verder.

De dag tevoren waren zij in het geheel drie mensen tegen gekomen, eenvoudige Konjagen, met brede gezichten, platte neuzen en kleine, schuin geplaatste ogen, die op weg waren naar de kust.

De tweede dag bereikten zij in de namiddag Kozuroff, aan de Joekon gelegen, maar Raffles wachtte hier niet en trok zelfs om het stadje heen, want hij wilde zo weinig mogelijk gezien worden, om begrijpelijke redenen. Het was

hier overigens een ruw volkje en het zien van die zwaar beladen slee kon wel eens achterdocht wekken en de hebzucht gaande maken.

De ochtend van de derde dag brak aan en nu lag er een landschap voor de drie reizigers, zo verlaten in zijn sombere grootheid, als zij nog nooit hadden gezien.

Zij bevonden zich nu in het gebied tussen de kust en de Joekon, ongeveer ter hoogte van de Norton Baai, die zich in het westen uitstrekte. Het terrein was hier heuvelachtig en in de verte verhieven zich vrij hoge bergen, hier en daar met pijnbomen bedekt. En verder alles sneeuw, zover het oog reikte.

Raffles week nu iets van de tot dusverre gevolgde route af en hield aan op de rotsachtige, grillig gevormde kust. Geen hut was hier te zien, geen spoor van enig menselijk wezen. Hier hield elk teken van beschaving op, hier was men alleen met de indrukwekkende natuur, dreigend in haar romantische schoonheid.

Omstreeks één uur liet Raffles halt houden, om mens en dier rust te geven en toen allen om het houtvuur zaten, zei Raffles :

— Tot dusverre is alles gelukkig goed gegaan, vrienden, en over een paar uren kunnen wij het doel van onze reis bereikt hebben. 's Zomers zou dit allemaal natuurlijk veel gemakkelijker zijn gegaan, maar het is nu eenmaal geen zomer, en ik had geen keus.

Hij zweeg even, keek naar de lucht, die langzaam scheen te gaan betrekken en hernam toen levendig:

— Wij zullen gauw weer moeten opbreken, makkers, het weer gaat eindelijk omslaan, er zit sneeuw in de lucht.

HOOFDSTUK III

DE STRIJD OM DE BUIT

De voorbereidingen om verder te trekken werden zo snel mogelijk gemaakt, de honden werden weer aan de streng bevestigd en de drie stoutmoedige avonturiers ondernamen het laatste en zeker het moeilijkste gedeelte van hun reis.

Want nu moesten zij, alvorens zij de plek zouden kunnen bereiken, waar Raffles het goud ging verbergen, een tamelijk hoge heuvelreeks overtrekken. De toch al vermoeide honden bleken echter niet in staat te zijn de zwaar geladen slee tegen de helling op te trekken en de drie mannen moesten helpen, om hem op de kam te krijgen.

Dit alles had meer tijd in beslag genomen, dan waar Raffles op gerekend had en het was al vier uur in de middag, toen de vlakke weer voor hen lag, in het westen afgesloten door een reeks grillig gevormde rotsen, hier en daar loodrecht oprijzend, zodat de sneeuw er zich niet op had kunnen verzamelen

en de naakte, bijna zwarte wanden scherp afstaken tegen het omringende wit.

Op de heuveltop moest even halt worden gehouden, om de zwaar hijgende honden wat op hun verhaal te laten komen.

Henderson, die zijn blikken naar het westen hield gericht, vroeg :

— Wat is die verhevenheid daarginds mylord? Het lijkt wel een huis.

Raffles had zijn kijker voor het oog gebracht en zei na enige ogenblikken:

— Je scherpe ogen hebben je niet bedrogen, James. Het is inderdaad een huis van boomstammen en blijkbaar onbewoond. Ik meen mij ook te herinneren, dat hier ergens de blokhut moest staan van een Cree, een halfbloed Indiaan, die hier het beroep van pelsjager uitoefende, voor hij door de wolven verscheurd werd.

Hij wilde nog iets zeggen, toen een

kreet van Brand hem het hoofd deed omwenden.

De jongeman had op de afgelegde weg teruggekeken en hij wees nu met uitgestrekte vinger naar een kleine groep mensen, die over de sneeuwvlakte naderde, met hun sleden en honden en die scherp afstak tegen het blinkend witte sneeuwdek.

Zij waren nog op een paar kilometers afstand en er viel geen ogenblik te twijfelen, of zij volgden het spoor van de drie mannen. Even zeker was het, dat de kerels daarginds hen nog duidelijker hadden moeten zien dan deze de achtervolgers want zij stonden boven op een heuvelkam en zouden zeker scherp afsteken tegen de zachtgrijze lucht.

Raffles had zwijgend zijn kijker voor het oog gebracht en toen hij het instrument weer liet zakken, had zijn gezicht een ernstige uitdrukking.

— Politie? vroeg Brand zacht.

— Nee, geen politie, iets veel gevaarlijkers, Charles. Gewone bandieten, of heb ik het mis. Zij zijn met zijn achten en er zijn drie sleden. Zij naderen snel, precies langs ons spoor en zij kunnen over een half uur hier zijn.

Brand maakte een gebaar van woede, maar Henderson nam lakoniek het geweer van de schouder, trok er het met bont gevoerde foudraal af en scheen zich voor de strijd gereed te maken. Maar Raffles legde hem de hand op de arm en zei hoofdschuddend:

— Hier niet, James. Wij zouden hier eenvoudig een voor een worden neergeschoten. Zoals je ziet, is hier absoluut geen dekking.

— Achter de slede, mylord?

— Die zou ons maar tijdelijk kunnen beschutten. Zij zouden ons eenvoudig omsingelen en ook in de rug aanvallen.

— Maar weet je wel zeker, dat zij het op ons gemunt hebben? vroeg Brand weer, die geen oog van de naderende groep afhield.

— Het is althans niet waarschijnlijk, dat zij hier een pleziertochtje komen maken, antwoordde Raffles schouderophalend. Het lot is ons niet gunstig geweest, vrienden, de sneeuw is een uur

te lang uitgebleven. Ik geloof, dat daar de eerste vlokken pas beginnen te vallen.

— Maar wij zullen ons niet als lammeren laten slachten, mylord! riep Henderson verontwaardigd.

— Daar denk ik geen moment aan, James, antwoordde Raffles kalm. Wij zullen natuurlijk om ons leven vechten. Want onze vijanden zullen geen medelijden kennen. De mannen die daar naderen, behoren natuurlijk tot de bende en zij zijn op een of andere geheimzinnige manier ingelicht. Het zou mij echt niet verwonderen als de opgesloten bandiet uit de gevangenis heeft weten te ontsnappen. En het terugvinden van ons spoor was al heel gemakkelijk. Hoevelen hebben ons trouwens niet uit Kinagamute zien vertrekken. En daar zij geen kilo's goud vervoeren op een enkele slee, zo valt het eigenlijk te verwonderen, dat zij ons al niet eerder hebben ingehaald.

— Wij mogen nog van geluk spreken, mylord, dat zij ons 's nachts niet op de vlakte hebben overvallen! riep Henderson uit.

Terwijl zij spraken, hadden de drie mannen zich achter de hoog beladen slee verscholen en alleen hun hoofd stak er boven uit.

Maar dat zij gezien waren, bleek al een ogenblik later, toen een kogel op een paar voeten afstand in de sneeuw neerplofte. Het was werkelijk een vallen, want het projectiel had bijna geen kracht meer, daar het op een afstand van meer dan een kilometer was afgeschoten, maar het bewees maar al te duidelijk, dat de positie van de drie mannen hier gauw onhoudbaar zou worden.

Raffles had snel zijn besluit genomen.

— Naar de blokhut! beval hij. Daar kunnen wij ons het best verdedigen. De rotsen aan de kust kunnen wij helaas niet meer op tijd bereiken; zij zouden ons gemakkelijk kunnen neerschieten, op deze vlakte zonder struik of onefenheid. Voorwaarts.

Een korte kreet dreef de honden tot grote spoed en de drie mannen moes-

ten nu uit alle macht de sleden tegenhouden, om te voorkomen dat het zware voertuig te snel langs de helling zou omlaag glijden en de honden zou verpletteren. In de ijle lucht klonk nog een schot, dat hen werd nagezonden en toen hadden zij voorlopig de heuvelketen tussen zich en de achtervolgers.

Omstreeks tien minuten later hadden zij de blokhut bereikt en juist waren zij er binnen, mannen en honden, de slee met zich meenemend, toen de achtervolgers boven op de heuvelkam verschenen.

Toen de deur gesloten was en de zware eiken sluitboom er voor was neergelaten, was het in het tamelijk ruime vertrek bijna volkomen donker, want de twee kleine remmen aan de voor- en de achterkant waren dik bevroren en buiten lag de sneeuw decimeters hoog in het smalle kozijn.

— Vuur aanleggen! beval Raffles kortaf, na een blik te hebben geworpen op de grote open haard en de keurig opgeengestapelde takkenbossen en houtblokken daarnaast.

Henderson en Brand gingen direkt aan het werk en een paar minuten later knapte al een houtvuur in de haard, zodat de rook zich een uitweg door de schoorsteen baande.

Raffles had, door er op te ademen, een van de kleine ruitjes een beetje ontdooit en hij zag nu, dat de achtervolgers halt hadden gehouden en blijkbaar beraadslaagden, wat zij zouden doen.

Brand was naast Raffles komen staan en vroeg zacht:

— Zouden zij ons van daar uit kunnen beschieten?

— Als zij dat deden, zouden zij hun kruit verspillen. De afstand is te groot, antwoordde John Raffles. Zij ontwerpen nu zeker een krijgsplan en ik vermoed haast, dat zij zullen willen proberen, de blokhut te omsingelen.

Het bleek al gauw, dat Raffles goed gezien had, want de helft van de achtervolgers daalde in schuine richting langs de helling van de heuvelreeks naar de vlakte af en trok in een wijde boog om het blokhuis heen, tot zij zich

ongeveer terzijde daarvan bevonden. Verder zouden zij natuurlijk niet kunnen gaan, wanneer zij tenminste geen gevaar wilden lopen, hun eigen mensen neer te schieten. Zij lieten hun sleden halt houden en spanden de honden uit, dit alles op ongeveer vierhonderd meter van de blokhut.

De drie belegerden zouden dit onmogelijk hebben kunnen zien, want er bevond zich aan die kant van de hut geen venster, wanneer Henderson niet snel met de kleine bijl, die bij de bagage behoorde, een kleine opening in de zijwand had gehakt, groot genoeg om er de loop van een geweer door te kunnen steken.

Door deze opening kon de reus zien hoe een van de sleden dwars werd gezet, en hoe de vier bandieten achter het voertuig dekking zochten. De lucht was zo helder, dat hun minste bewegingen zelfs op die verre afstand duidelijk te volgen waren. Henderson zag dat er drie geweerlopen over de slee werden geschoven en bijna tegelijkertijd kraakten drie schoten. Onwillekeurig had Henderson het hoofd snel teruggetrokken, maar de drie kogels bleven in het ijzerharde hout van de pijnboomstammen, bijna anderhalve decimeter dik, halverwege steken.

— Het is dus wel degelijk op ons leven gemunt. Ik geloof, dat we daarom het volste recht hebben ons tot het uiterste te verdedigen, zei Raffles kalm. Heb je iets kunnen zien van de schutters, Henderson?

— Niets anders dan het bovengedeelte van hun muts en hun hielen, mylord antwoordde Henderson.

— Nu, het is beter dan niets, antwoordde Raffles kalm. Maak maar eens plaats.

Hij had zijn geweer gegrepen, onderzocht het zorgvuldig, ging voor de kleine opening staan, die Henderson gemaakt had, stak er de loop van het geweer door, mikte even en drukte af.

Een ogenblik zag men daarginds een been woest in de lucht zwaaien, en toen waren plotseling alle hielen verdwenen; Raffles behoefde er dus niet aan te twijfelen of zijn kogel had doel getroffen.

Hij vuurde opnieuw, nu op het bovenste gedeelte van de slee mikkend en zijn kogel scheen een van de geweren te hebben geraakt, althans er werden enige keren achtereen een tweetal schoten gelost, die vlak op elkaar volgden.

Raffles bleef kalm terugvuren, zonder zich in het minst te haasten en toen werd het daar achter de slee stil. Maar Raffles liet zich door deze rust niet misleiden. Hij begreep heel goed, dat ook zijn kogels wel niet door het harde hout van de slee en door de bagage daarop zouden zijn doorgedrongen en dat de bandieten eenvoudig niet terugschoten, omdat zij hun kogels wilden sparen.

Zij waren ook wel zo slim, geen bestorming te ondernemen, zolang het nog licht was, want zij zagen heel goed in, dat zij allemaal neergeschoten zouden zijn, voor nog een van hen de hut had kunnen bereiken.

Raffles wist ook wel, dat hij het grote voordeel had van in een stevig blok-huis verschanst te zijn, terwijl er tussen de hut en de beide sleden geen oneffenheid in de bodem was, hoog genoeg om zelfs aan een haas dekking te bieden. De bandieten zouden dus zonder enige twijfel wachten tot het donker was, in de hoop, hun doel dan beter te kunnen bereiken.

Intussen was het harder beginnen te sneeuwen en Henderson grinnikte nu en dan van pret, als hij zijn grote handen bij het vuur warmde en bedacht, dat de schurken daarginds aan de snerpende koude waren blootgesteld en aan de sneeuwstorm, die hoe langer hoe meer begon op te steken. De vlokken vielen nu groot en zwaar en toen de avond viel, ofschoon het nog licht was, kon men al geen 25 meter meer voor zich uitzien.

Raffles zag het gevaarlijke van zijn situatie nu heel goed in, want het kon voor de bandieten niet moeilijk zijn, over een kwartier of een half uur tersluks de hut te naderen, het raam te verbrijzelen en naar binnen te schieten.

Zij moesten echter wel snel handelen, want de sneeuwstorm zou hen anders beslist bedelven in dit gebied, waar het

niet mogelijk was, een schuilplaats te vinden, tenzij men zich met alle mogelijke spoed naar de rotsachtige kust begaf, waar hollen en spelonken in overvloed waren, door de natuur gevormd en 's zomers gedurende honderdduizenden jaren steeds verder uitgeschuurd en vergroot door de rusteloze golven van de Grote Oceaan.

De drie mannen hadden maar weinig met elkaar gesproken. De munitiekist was in het midden van de vloer neergezet, en allen hadden de zijzakken van hun pelsjekkers gevuld met patronen. De honden lagen in een hoek bij elkaar en koesterden zich bij het vuur, lui uitgerekt en blijkbaar zonder enig besef van het gevaar dat hun meester bedreigde.

De minuten kropen traag voorbij, en de drie mannen stonden ieder op hun post, Raffles op zij, Brand en Henderson aan de voorkant.

Henderson had een zwaar houtblok een paar centimeters boven het raamkozijn stevig bevestigd en door die smalle reet hielden hij en Brand de beide andere sleden in het oog.

Het hoeft nauwelijks gezegd te worden dat de vensterruit aan de voorzijde al lang aan scherven was gevlogen, vernield door een paar geweerkogels, zodat de ijzige wind naar binnen blies.

Maar Henderson en Brand trokken hun mutsen wat dieper over het hoofd en zij weken niet van hun plaats, nu en dan terugvurend, wanneer zij maar een hand, een hoofd of een voet meenden te zien.

Toen viel de duisternis en de spanning nam toe.

En terwijl uit de loodgrijze lucht de dikke vlokken steeds talrijker vielen, kwam de aanval heel plotseling, maar toch niet verrassend.

Plotseling doken er vlak voor het raam een paar gedaanten op. Er kraakten schoten en zo dicht floot een kogel langs het hoofd van Brand, van zo'n kleine afstand afgeschoten, dat de vuurstraal zijn wang schroeide.

Hij en Henderson, die hun geweren naast zich hadden neergezet en tegen hun revolvers hadden omgeruild, scho-

ten dadelijk terug en een rauwe kreet bewees, dat althans een van de schoten doel had getroffen.

Zwaar viel een lichaam op de harde grond en bijna direct werd het door de sneeuw bedolven.

Maar het was duidelijk, dat de aanvallers zich niet hadden laten afschrikken en dat zij zich nu bij het huis bevonden. Zij drongen zich dicht tegen de wand aan en op deze manier was het onmogelijk, op hen te schieten, zonder zich zelf bloot te geven.

Ieder ogenblik konden zij nu de opening in de zijkant van de hut ontdekken en daardoor naar binnen schieten, zonder zelf gevaar te lopen.

Ook aan de achterkant, moesten zich enige bandieten bevinden, want plotseling vloog ook dit raam aan scherven, verbrijzeld door een revolverkolf en bijna onmiddellijk daarop werd Henderson door een kogel aan de linkerschouder gewond. Hij liet echter geen enkel geluid horen, beet alleen de tanden op elkaar en schoot terug op de zwarte gedaante, die hij gedurende een ondeelbaar ogenblik even gezien had. Er klonk een ruwe vloek, onmiddellijk weer gevolgd door twee schoten die echter geen doel troffen.

De honden waren opgesprongen en blaften als dollen, terwijl zij niet weinig verwarring stichtten door de drie mannen voor de voeten te lopen en hun bewegingen te belemmeren.

Maar plotseling, toen de toestand heel gevaarlijk dreigde te worden, daar de bandieten de opening in de zijwand hadden gevonden, klonk daarbuiten in de duisternis een woest geschreeuw, krenten van schrik en woede.

Het vuren hield niet op, integendeel, het nam in hevigheid toe, maar het was nu niet meer gericht op de drie mannen, die zo'n gemakkelijk doelwit opleverden, daar zij helder door het houtvuur werden beschenen, dat een rosse gloed door een van de gebroken ramen op de sneeuw wierp.

Raffles keek voorzichtig naar buiten, maar hij kon in de dikke duisternis niets onderscheiden. Hij zag enige vage vormen snel heen en weer bewegen, hij

hoorde snel achter elkaar schieten en daarop, meer in de verte, het gehuil van honden.

— Wat is er toch aan de hand? vroeg Brand verschrikt. Wat betekent toch dat kabaal?

— Ik denk, dat wij geholpen worden, antwoordde Raffles lakoniek.

— Geholpen? Door wie dan? Er wonen hier toch geen mensen?

— Misschien niet, maar wel wolven en ander ongedierte. De schurken verdedigen zich nu in ieder geval in plaats dat zij aanvallen, dat is zeker.

Raffles had de woorden nauwelijks uitgesproken of de lucht werd vervuld door een ontzettend gebrul, dat van de kant van de kust scheen te komen.

— Ijsberen, zei Raffles kalm. Zij zullen nu wel zo verstandig zijn hun huid te redden, wanneer het tenminste al niet te laat is.

Een woest gebrul in zijn onmiddellijke nabijheid deed hem zwijgen.

Het volgende ogenblik stak een grote ijsbeer de kop door een van de gebroken ruiten naar binnen en keek met zijn woeste, met bloed belopen ogen in het vertrek rond, klaar om naar binnen te springen. Zonder zijn koelbloedigheid één ogenblik te verliezen, drukte Raffles zijn revolver tegen het oor van het dier en haalde de trekker over. De beer liet een soort gerochel horen en stortte ruggelings achterover.

Intussen was het vuren bijna helemaal opgehouden en de enkele schoten, die daar buiten nog werden gelost, klonken ver weg. Nog een enkele oorscheurende kreet drong uit de duisternis tot de drie mannen in de hut door en toen viel er een vreemde stilte.

Alleen de honden jankten zacht, met de oren in de nek, de staart tussen de poten en blijkbaar doodsbang.

Daarbuiten, waar de sneeuw nog altijd in dikke vlokken neerviel, klonk het gebrom van een aantal ijsberen, die blijkbaar om het huis heenzwierven.

Nog eenmaal ging er een van die dieren tegen de pijnboomstammen op staan en stak zijn hoofd door de opening, maar twee geweerschoten lieten hem met een luid gebrul achterovertui-

melen.

— Wij moeten die openingen tot iedere prijs zien dicht te krijgen, zei Raffles kortaf. De kou zal anders onverdraaglijk zijn en wij moeten proberen te slapen. Van de bandieten hebben wij voorlopig zeker niets meer te vrezen: die zijn gevlucht. Zet de slee overeind en stapel er de kisten met goud tegen aan, zij zal juist een van de openingen bedekken.

Terwijl Raffles het ene raam bewaakte, maakten Henderson en Brand snel de slee leeg, zetten haar omhoog, plaatsten

haar met de onderkant tegen de opening van het kleine raam en stapelden er toen de zware goudkisten tegenaan, zodat zelfs een zo sterk dier als een ijsbeer geen kans zou zien, haar omver te gooien.

Daarop werden snel enige duimdikke eikenhouten planken voor de andere opening gespijkerd, waarvoor Henderson alles wat hij nodig had, vond in de gereedschapskist, die aan de Cree-Indiaan had toebehoord en nu kon men zich voorlopig veilig wanen.

HOOFDSTUK IV

HET GOUD WORDT VERBORGEN

De thermometer, die de drie mannen in de hut aan een van de wanden hadden gevonden, steeg direkt een twintigtal graden en men kon het nu tenminste ulthouden, al blies de wind nog door de reten, die open waren gebleven.

Henderson ging dadelijk aan de slag voor het avondeten en toen de drie mannen dichtbij het vuur zaten, begon Henderson:

— Zouden wij van die kerels werkelijk niets te vrezen hebben, mylord?

— Niets, James. Zij zijn gevluht en wie niet gevluht is, die is omgekomen. De beren kunnen ons nog last genoeg veroorzaken, maar zij hebben ons voorlopig toch het leven gered. Ik had werkelijk niet goed geweten, hoe wij het in deze duisternis tegen die overmacht hadden moeten bolwerken.

Als bevestiging van deze woorden klonk er aan de achterkant van de slee een luid gekrabbel: een van de beren trachtte blijkbaar het harde hout met zijn nagels te vernielen.

— Nu, ik denk dat er ditmaal van slapen weinig zal komen, zei Brand zuchtend.

— Het moet toch, Charles. Wij moeten rusten. Twee van ons zullen slapen, al is het maar enkele uren en de derde moet de wacht houden en dadelijk alarm

maken, als het gevaar zo dreigend is, dat wij in actie moeten komen. Wij moeten vannacht natuurlijk hier blijven, want het zou gekkenwerk zijn zich in deze sneeuwstorm buiten te wagen, wij konden ons evengoed een kogel door het hoofd schieten. Hoor de storm eens hullen.

Inderdaad, de wind loeide door de schoorsteen en deed de vlammen hoog opflakkeren. Het brandhout begon al te minderen en het zou de vraag zijn, of de voorraad wel voor de hele nacht voldoende zou zijn.

— Ik zal het eerst waken, vervolgde Raffles na enige ogenblikken. Wij kunnen allen zes uren slapen; dat is lang ulthouden, denk ik. En als het maar weer dag is, dan zullen wij ons wel van onze onwelkome cipiers kunnen ontdoen.

Henderson en Brand gingen zo dicht mogelijk bij het vuur liggen, tussen de honden in, wikkelden zich in hun dekens en snepen binnen enkele minuten vast, ondanks het gegrom van de woeste dieren, want zij wisten wel, dat zij hun bewaking gerust aan Raffles konden toevertrouwen.

Toen een uur was verstreken, scheen de beer zijn pogingen aan de slee op te geven, maar nu hoorde Raffles duidelijk dat een tweede er kans toe had gezien,

op het platte dak te klauteren en nu bezig was, na de dikke sneeuwlaag te hebben weggekrabd, de kracht van zijn nagels op de dikke planken te beproeven en vervolgens op de balken, die de plankenlaag droegen.

Eenmaal had een dof gegrom door de schoorsteen naar beneden geklonken, maar de dikke rook van het houtvuur had het dier zeker weer verjaagd.

Toen er drie uren verstreken waren, maakte Raffles Henderson wakker, strekte zich op zijn beurt op de grond uit en sloop bijna onmiddellijk in, na de reus de nodige instructies te hebben gegeven.

Toen Henderson weer drie uren later Brand ging wekken, drong een vale schemering in de hut binnen door de openingen, die de slee niet had kunnen bedekken en nog altijd klonk bij tussenpozen op het dak het gegrom van de onvermoeide ijsbeer, die planken en balken met zijn nagels en tanden probeerde te vernielen.

De dag brak aan en toen Henderson een blik wierp door de opening in de zijkant van de hut, die hij zelf gemaakt had en met zijn halsdoek had dichtgestopt, zag hij dat het sneeuwen had opgehouden, ofschoon de lucht nog egaal grijs was.

Hij wisselde nog enige woorden met Brand, die volkomen was uitgerust, strekte zich weer op de vloer uit en sloep bijna onmiddellijk weer in.

Brand wierp de laatste takkebossen en houtblokken op het vuur, dat opnieuw hoog opvlamde en probeerde zich toen zo goed als het ging te overtuigen van de situatie rondom de hut.

Toen hij door een kleine opening van de voorkant keek, die de slee had vrijgelaten, zag hij op een paar honderd meter afstand een soort lage verhevenheid, die daar de vorige dag niet was geweest.

— Dat moeten de beide sleden zijn, mompelde Brand voor zich heen en onwillekeurig huiverde hij.

Hij ging langzaam naar de zijkant, trok de halsdoek uit het gat en keek er door heen.

Hij zag echter niets; de derde slee

was blijkbaar verdwenen, met de honden die haar getrokken hadden.

De minuten kropen traag voorbij en er waren ongeveer twee uren verstreken, toen Brand tot zijn schrik bemerkte, dat het vuur uitging.

De voorraad takkebossen was helemaal opgebruikt, evenals de houtblokken die de drie mannen in de hut hadden gevonden.

Vergeefs zocht hij naar iets brandbaars; op de slee lag nog een kleine voorraad brandhout, die hij op het vuur wierp, maar tien minuten later was ook dit hout in vlammen opgegaan, en toen klonk plotseling op het dak een dof gebrul, dat Raffles dadelijk klaar wakker maakte.

Hij gooide de dekens van zich af, kwam overeind zitten, keek Brand voetbetekenend aan en zei toen op zachte toon, met een blik op Henderson, die rustig doorsloep:

— Ik geloof, dat zij tot de aanval overgaan. De rook houdt hen niet langer tegen.

— Maar die schoorsteen is voor een ijsbeer toch nauw om er doorheen te kunnen.

— Zonder twijfel, maar de beren zullen het gat wel weten te verbreden. Nu, wij zullen eens zien wat er aan te doen is.

Raffles stond rustig op, greep zijn revolver, overtuigde zich dat het wapen geladen was, ging op de haardplaat staan, waar het vuur nog naglom, keek omhoog en zag op anderhalve meter afstand een geweldige klauw heen en weer bewegen, waarvan de nagels zich samen trokken en ontspanden, alsof zij naar een steunpunt zochten.

Snel achter elkaar vuurde Raffles driemaal zijn revolver af en met een daverend gebrul verdween de beer van de opening en viel met een doffe smak van het dak op de hardbevoren grond.

Henderson schrok wakker, kwam overeind, wreef zich de ogen uit en vroeg stotterend:

— Heeft mylord gebeld? Zei u iets mijnheer Brand?

— Noch het een, noch het ander, beste James, antwoordde Raffles glim-

lachend. Ik schoot net alleen maar een beer neer en het dier brulde, dat is alles. Maar nu gauw aan het werk, vrienden, er kunnen er nu niet veel meer zijn, want ijsberen gaan zelden in grote getale op jacht en wij moeten hier weg; de kou zal spoedig ondraaglijk worden en wij moeten beweging hebben.

— Zal ik eens door de schoorsteen naar boven klimmen en kijken hoe de zaken staan? Ik ben slank genoeg en kan er gemakkelijk door, stelde Brand voor.

Raffles dacht een ogenblik na en zei toen:

— Als je me belooft, heel voorzichtig te zijn.

— O, ik zal wel zorgen, dat zij mij niet te pakken krijgen. Ik geloof trouwens, dat er nu geen beren meer op het dak zijn.

Reeds had Brand zijn voet op het haardijzer gezet, na zich te hebben overtuigd, dat zijn revolver in de holster stak en klom nu omhoog langs de dwarsijzers in de schoorsteen. Hij stak voorzichtig het hoofd boven de rand van de schoorsteen uit en zag dat het dak inderdaad veilig was, maar een van de beren had toch al een diep gat in de houtlaag weten te wroeten met zijn sterke klauwen. Hij keek om zich heen, naar alle richtingen en het kostte hem enige moeite de geelwitte lichamen te bespeuren van zes dode ijsberen, die rondom de hut lagen, twee dichtbij het raam de vier anderen wat verder weg.

Maar twee ijsberen liepen op een sukkeldrafje heen en weer en hieven een angstaanjagend gebrul aan, toen zij het hoofd van Brand zagen. Het waren hele grote dieren, blijkbaar uitgehongerd en op bloed belust.

— Geef mij eens een geweer aan? riep Brand, terwijl hij zich weer een stukje liet zakken.

— Wat zie je daar buiten? vroeg Raffles.

— Nog twee beren, die ons voor ontbijt willen gebruiken en met wie ik een paar woorden wilde wisselen. Krijg ik mijn geweer?

— Daar is het al.

Raffles stak hem het wapen door de

schoorsteen heen toe.

Brand greep het, werkte zich nog verder naar buiten, totdat hij halfweg uit de schoorsteen stak, steunde zich met beide voeten stevig op een van de dwarsijzers en bracht zijn geweer aan de schouder.

Juist toen een van de beren aanstalten maakte om het dak opnieuw te beklimmen, haalde hij de trekker over en de kogel trof het dier in de hersens en doodde het op slag. Het tweede schot, velde de andere ijsbeer; het beleg kon als geëindigd worden beschouwd.

Met een juichkreet liet de jongeman zich snel door de schoorsteen omlaag zakken en toen hij weer grond onder de voeten voelde, riep hij verheugd uit:

— Het vijandelijke leger is in de pan gehakt.

— En de menselijke vijand?

— Daarvan kan ik niets bespeuren. Daarvoor is het nog niet licht genoeg. Maar wel meen ik net de twee sleden te hebben gezien, helemaal onder de sneeuw.

— Wij zullen wel zien, zei Raffles kortaf.

Hij had zijn pelsmuts opgezet, greep zijn geweer en deed de zware sluitboom van de deur. De storm was bedaard, maar het viel duidelijk te zien, dat er binnenkort nog meer sneeuw zou vallen. De kou was iets minder fel dan de vorige dag, maar toch zeker nog 20 graden onder het vriespunt.

Raffles deed een paar stappen naar buiten, en toen was hij bijna gestruikeld over een angstaanjagend voorwerp: het was een menselijke arm, die met gekromde vingers recht uit de sneeuw omhoog stak. Het was de plek, waar een van de bandieten gevallen was. Het hele lichaam verdween onder de dikke laag sneeuw, alleen de dode arm stak van de elleboog af uit de witte laag omhoog.

Raffles ging langzaam verder en een tiental meters van de hut verwijderd, wezen twee kleine bergjes de plek aan, waar twee menselijke wezens lagen uitgestrekt en onder de sneeuw hun laatste slaap sliepen. Het waren blijkbaar twee bandieten, die door de ijsberen

overvallen waren en verscheurd, voordat zij zich hadden kunnen verdedigen. Wat verderop lagen vier of vijf honden dicht bij elkaar, met verpletterde schedel en half door de ijsberen verscheurd.

Raffles liep verder, tot hij een verhevenheid bereikt had, bijna anderhalve meter hoog en van langgerekte vorm. Hij verwijderde de sneeuw met de kolf van zijn geweer zoveel mogelijk en daar zag hij de twee sleden, met nog enkele van de honden er voor, terwijl anderen zich blijkbaar hadden losgerukt van de strengen en de vlucht hadden kunnen nemen. Ook lagen daar de lijken van twee bandieten uitgestrekt, de schedels verbrijzeld door een enkele slag van de vreselijke berenklaauwen. Hun beide geweren lagen, als rietjes geknakt, naast hen. De beren hadden de wapens zeker weten te grijpen en als lucifers gebroken.

Zwijgend keerde Raffles terug en vertelde zijn beide metgezellen, wat hij net had ontdekt.

— En de andere drie? vroeg Brand zacht, toen Raffles zweeg.

— Die zijn niet te zien, evenmin als de derde slee en nog een aantal honden. Zij hebben blijkbaar de vlucht kunnen nemen, maar ik vrees voor hen, dat zij niet ver zijn gekomen, want de vlakke is kaal en de sneeuwstorm woedde zo hevig, dat zij wel gauw het lot zullen hebben gedeeld van zovele anderen, die door zo'n noodweer overvallen worden...

De drie mannen stonden even zwijgend bij elkaar, waarna Raffles met een ruk het hoofd op hief en zei:

— Wij moeten dadelijk aan het werk, vrienden. Het goud moet nu gauw worden verborgen, want ik vrees, dat het opnieuw gaat sneeuwen en wij moeten nog bijna een uur trekken voor wij de kust bereikt hebben. Als het gaat sneeuwen zoals gisteravond, dan zouden wij zelfs de hut niet kunnen terugvinden om er te schuilen en dat zou onze dood kunnen betekenen. Vooruit dus.

De mannen aten snel iets en dronken van de hete thee, die Henderson op het restantje van het stervende vuur nog juist had weten te zetten, herstelden de slee zo goed mogelijk, laadden haar op,

met alles wat zij hadden meegevoerd en spanden de goed uitgeruste honden er voor, die uitgelaten door de sneeuw hadden gedraafd en heel goed schenen te weten dat hun bloeddorstige vijanden, de beren, het onderspit hadden gedolven.

De hut werd weer zo goed mogelijk gesloten en zo snel zij konden trokken de drie mannen in westelijke richting weg naar de vreemd gevormde rotsen en ijsbergen, die hier de kuststrook vormde.

Het werd gaandeweg lichter en Raffles scheen hier zo goed de weg te weten, in die woestenij van sneeuw en ijs, dat hij zich geen ogenblik vergiste, en toch had hij zijn schatkamer vroeger alleen 's zomers bezocht.

Maar hij richtte zich op een zonderling gevormde heuvel, die wel enigszins op een sfynx leek en waarvan de kruin met een dicht bos van pijnbomen was bedekt. Aan de voet van die heuvel met het menselijk profiel, werd even halt gehouden en pas toen Raffles zich overtuigd had, dat geen menselijk oog hem kon bespieden, trok hij verder.

Niet zonder inspanning wisten de honden de zware slee tegen de helling van een andere heuvel op te trekken, een barre rots, van een bijna cirkelronde vorm en eveneens met een pijnbomenbos bekrond, zodat de drie mannen moesten helpen, om de slee op de top te krijgen.

Raffles scheen zich een ogenblik te oriënteren, liet toen een aanmoedigende kreet horen, tot de honden gericht en de slee gleed verder. Nu gingen zij een stukje het bos in, terwijl Henderson en Brand zwijgend volgden, de ogen goed geopend, de oren luisterend naar ieder verdacht geluid.

Een kwartier lang ging men verder, zonder dat er een woord gesproken werd, tot Raffles de honden inhield en kortaf zei:

— Hier is het.

— Weet je het wel zeker? vroeg Brand, die aandachtig rondkeek. De plek komt mij totaal vreemd voor.

— Dat komt omdat wij het altijd zomers gezien hebben, als het gras groet-

de, het struikgewas niet kaal was en er bladeren aan de bomen zaten. Maar ik kan mij niet vergissen. Daarginds staat de kolossale holle eik en daar tegenover is de gladde rotswand, die al dadelijk onze aandacht heeft getrokken. Kijk maar, de sneeuw heeft er geen houvast op, de wand is zo glad alsof hij gepolijst was.

Raffles was wat verder gegaan en klom nu tegen een helling op, met verse sneeuw bedekt, tot hij de voet bereikt had van een geweldige eik, waarvan de dikke wortels zich meters ver als geweldige slangen boven de grond voortkronkelden en die bijna twee meter in omvang had.

Het was absoluut niet te zien aan de buitenkant, dat de boom hol was, maar toen Raffles zich met enige moeite tot aan de onderste takken had opgewerkt, waarbij hij van een touw gebruik moest maken, dat om een dikke tak werd geslagen, verdween hij plotseling uit het oog, in het binnenste van de boom. Maar een ogenblik later stak hij het hoofd weer naar buiten en zei verheugd:

— Voor zover ik zien kan, is alles nog in orde. De ingang is nog even goed verborgen als vroeger. Geef mij maar gauw de kisten een voor een aan, zodra ik de opening heb vrijgemaakt.

Het hoofd van Raffles verdween opnieuw en men hoorde hoe hij takken en wortels opzij schoof en daarna een zacht dreunend geluid, alsof er iets zwaars viel.

— Dat is de sluitsteen van de ingang, James, zei Brand zacht tegen de reus, die al begonnen was, de zware kisten van de slee te tillen met evenveel gemak, alsof het lege sigarenkistjes waren.

Toen klonk de stem van Raffles uit de holle eik:

— Ik ben klaar.

Een voor een brachten nu Henderson en Brand een van de kisten met goud naar de holle eik, tilden ze op en gaven ze over in de handen van Raffles, die ze daarbinnen niet zonder enige moeite liet zakken, tot alle acht kisten onder de grond waren verdwenen.

Toen klonk weer zijn stem:

— Jij blijft de slee bewaken, James, ik weet ook niet of jouw omvangrijk lichaam niet halverwege de holle boom zou blijven steken. Wij zijn zo terug. Kom bij mij, Charles.

De jongeman zat spoedig tussen de onderste zware takken, en liet zich toen in het binnenste van de boom zakken, nadat Raffles plaats voor hem had gemaakt, door in een holte te kruipen, die afgesloten was geweest door een soort dekplaat van zwarte steen en die zich in de rots zelf bleek te bevinden, waar de holle eik als het ware tegenaan leunde.

Brand liet zich op zijn hurken zakken en schoof zich toen, de voeten vooruit, de lage en nauwe opening van de rots in waar Raffles hem al was voorgegaan.

Al een paar meters verder kon hij zich oprichten en hij stond nu naast Raffles, die een elektrische zaklantaarn aangeknipt had, in een twee meter hoog en zeker veertig meter lang hol, dat geen andere uitgang bleek te hebben dan door de holle eik.

De acht kisten met goud stonden bij elkaar naast de soort gang, die de ingang vormde en wat verderop stonden nog meer kisten, blikken dozen, zelfs moderne koffers en ook ruwe jute zakken, die echter een zeer kostbare inhoud bevatten: gouden munten, ook staven en gouden versierselen.

Zelfs 's zomers was de temperatuur hier zo laag, dat er voor bederf, zelfs van het fijnste leder, geen zorg behoeft te zijn. Alleen kleine wilde dieren zouden hier kunnen binnendringen en dat had Raffles belet door de ingang af te sluiten, met een platte, zware steen. Vossen, wolven, hermelijnen en andere kleine roofdieren zouden hier dus onmogelijk kunnen binnendringen.

Bij het licht van zijn lantaarn had Raffles zich al overtuigd, dat zijn schatten nog onaangeroerd op dezelfde plek stonden en toen nu de acht kisten met goud er waren bijgevoegd, liet hij een tevreden gebrom horen en zei:

— Dit alles zal een appeltje voor de dorst zijn, wanneer men mij het vuur wat al te na aan de schenen legt, maar

zover zijn wij gelukkig nog lang niet. Nog steeds heeft de Londense politie mijn identiteit niet kunnen doorgronden

en ik hoop als Lord William Aberdeen nog lang te kunnen optreden.

HOOFDSTUK V

EEN ONVERWACHTTE TEGENSLAG

Een voor een klauterden Raffles en Brand weer uit de holle stam, na de sluitsteen voor de opening te hebben geplaatst en vervolgens wisten zij hun voetsporen in de sneeuw rondom de grote boom zeer zorgvuldig uit. Henderson, die op zijn onafscheidelijke pijp zoog, wees naar de lucht en zei :

— Als ik er nog verstand van heb, mylord, dan krijgen we wat sneeuw.

— Als het niet lang duurt, James, dan zou ik zeggen: des te beter, zei Raffles. De sneeuw wist alle sporen uit, en dat is precies wat ik nodig heb. En nu gauw weer op mars, vrienden; hoe eerder wij de plek bereikt hebben, waar wij de machine hebben neergezet, des te beter zal het zijn.

— Hoe lang zou dat duren?

— Weer een dag of drie, vier. Maar ben ik weer eenmaal in het bezit van mijn trouwe machine, dan kunnen wij binnen enkele uren New York bereiken hebben en dan binden wij dadelijk de strijd met het ontuig aan, dat zich weer verzameld heeft onder de vanen van het Kwade Oog. Wij zullen nu echter zoveel mogelijk de kuststreek houden, om in een van de vele rotsholen te kunnen schuilen, voor het geval een sneeuwstorm ons opnieuw overvalt.

Dit bleek een goede maatregel te zijn, want de drie mannen waren nog

geen uur onderweg, of de wind stak op en de sneeuwvlokken dwarrelden dicht en zwaar, opnieuw uit de grijze hemel neer.

Het bleef de hele dag doorsneeuwen, tot laat in de avond en de reizigers waren dus wel genoodzaakt, in het rotshol te overnachten.

Er werd een vuur aangemaakt en de drie mannen sliepen rustig, terwijl ieder van hen om de beurt bij het vuur waakte, want niemand kon voorspellen of zij niet opnieuw een bezoek van ijsberen zouden krijgen.

De volgende dag was het het prachtigste weer, dat men zich kon wensen, al bleef de kou ook fel. De rode zon van de Poolstreken stond laag aan de hemel, maar haar stralen waren verkwikkend en gaven de drie mannen moed, opgewekt verder te gaan. Gedurende de eerstvolgende vier dagen gebeurde er niets bijzonders.

Omstreeks het midden van de vierde dag liet Raffles de honden stilhouden, die erg vermoeid waren en zei :

— Ik hoop, dat wij nu voor de laatste keer rust houden, vrienden. Nog ongeveer twee uren en dan hebben wij het gebergte bereikt, waar ik in een van de grootste spelonken, onze « Duivel der Lucht » veilig heb opgeborgen. Je kunt van hier de huizen van Kinagamute zelfs

met het blote oog tamelijk duidelijk zien liggen.

— Dan is het hier nogal tamelijk gevaarlijk, lijkt mij! zei Brand bezorgd.

— Hoezo?

— Wel, omdat het nu natuurlijk al overal bekend is wat wij hier eigenlijk zijn komen doen en in ieder geval wie wij zijn. Die bandiet heeft waarschijnlijk zijn mond niet gehouden en wie weet wordt er al jacht op ons gemaakt.

— Zover zijn wij nog lang niet, antwoordde Raffles glimlachend. Om jacht te maken, moeten er jagers zijn en het zou het grootste toeval zijn, wanneer hier nu juist een patrouille van de bereden politie zou verschijnen.

— Maar er bestaat hier toch een telegraaf.

— Zeker, de voornaamste plaatsen zijn door telegraaflijnen met elkaar verbonden. Maar dikwijls komt het voor, dat de politie zich bevindt op enige honderden mijlen van zo'n stadje, en dan is zij natuurlijk alleen maar per koerier te bereiken. Het gaat gewoonlijk op deze manier: de politie krijgt orders van het hoofdkwartier, om een patrouille te maken en dan wordt haar route nauwkeurig voorgeschreven, zodat men ieder ogenblik kan weten, waar deze of gene patrouille zich bevindt. Nu kan het voorkomen, dat een van de politiemanscapen het spoor van een misdaad vindt, zodat hij wel van die route moet afwijken, soms dagreizen ver maar als die zaak is afgelopen, moet hij zijn rondgang toch weer op dezelfde manier afmaken. Hoe het ook zij, ik herhaal, dat het toeval zou zijn, wanneer wij hier zulk een politiepatrouille tegen het lijf zouden lopen.

Brand zweeg enige tijd en vroeg toen:

— Wat doen wij nu met de andere helft van het goud?

— Die moet voorlopig aan boord van de duikboot blijven. Het houdt mij te lang op om nogmaals tweemaal die lange weg te gaan.

— En de « Bruinvis » zelf?

— Die moet, zoals vanzelf spreekt, op dezelfde plek blijven. Het is alweer twee weken geleden, sedert je hier kwam met ons schip en de kust is op het ogen-

blik vele dagreizen ver door een ijskorst omgeven, zodat het gelijk zou staan met zelfmoord, nu te proberen met onze duikboot open zee te bereiken. Wij zullen tot half mei op zijn vroegst moeten wachten, voor wij het kunnen wagen, de duikboot te bevrijden. Zij ligt daar uitstekend en zij kan er nog wel enige maanden blijven liggen. James, wat zijn je gedachten omtrent een kop hete koffie?

— Mylord zal direkt bediend worden, zei Henderson deftig en hij begon dadelijk aan zijn taak als kok.

Er werd vuur gemaakt, een ketel vol sneeuw werd er boven gehangen en intussen sneed Brand repen uit de malse rug van een vette sneeuwhaas, die boven het vuur geroosterd zouden worden.

Zij aten allen smakelijk.

De bussen, blikken en dozen met levensmiddelen werden weer op de slee geladen, evenals het overgeschoten vlees van de sneeuwhaas, de honden werden opnieuw voorgespannen en het laatste gedeelte van de reis begon.

De drie mannen keken scherp uit, want een ontmoeting met de politie zou nu wel heel ongewenst zijn en Raffles wilde dan ook het uiterste doen om die mogelijkheid te ontgaan.

De reizigers lieten Kinagamute links liggen en de slee gleed snel en geruisloos in noordelijke richting naar een heuvelketen, met sneeuw bedekt, die zich al scherp aftekende tegen de fletsblauwe lucht.

— Daar is het! zei Raffles eenvoudig, terwijl hij met uitgestrekte arm wees naar een van de hoogste toppen.

Zwijgend gleden de drie mannen naast elkaar verder, op hun sneeuwschoenen, tot Henderson plotseling een lichte kreet slaakte en voor zich op de sneeuw wees, waar duidelijk indrukken van moccasins, hondenpoten en sleeijzers te zien waren. Er moesten daar minstens vier of vijf mannen met een slee zijn voortgetrokken, in de richting van de bergketen.

— Politie? vroeg Brand op zachte toon, terwijl hij Raffles aankeek, die was blijven staan en op wiens gezicht een ernstige uitdrukking was versche-

nen.

— Dat geloof ik niet. Een patrouille bestaat ten hoogste uit drie manschappen en dat nog maar heel zelden. Het meest trekken de politiemannen er helemaal alleen op uit. Kom vrienden, wij moeten zien waar dat spoor heen loopt.

Raffles zette de honden opnieuw aan en gewillig trokken de sterke dieren de nu zoveel lichter geworden slee over de hard bevroren sneeuw.

Na een half uur kon er niet meer aan getwijfeld worden, of het spoor in de sneeuw voerde regelrecht naar de voet van de heuvel, die Raffles had aangezezen. Weer liet hij de slee even stilhouden, om zich te oriënteren. Zijn gezicht stond ongerust, toen hij tegen Brand zei;

— Dat spoor bevat mij helemaal niet. Het loopt rechtstreeks naar de rots, waarin zich het hol bevindt met mijn vliegmachine. De hemel beware er ons voor, dat de schurken de schuilplaats ontdekten hebben.

— Maar hoe zou dat mogelijk zijn? Zij hebben je toch onmogelijk kunnen volgen?

— Dat niet, maar vergeet ook niet, dat er enige dagen een sneeuwstorm heeft geheerst en dat het toeval een van die kerels naar het rotshol kan hebben gebracht, om daar te schuilen. En de leden van de bende van « Het Kwade Oog » zijn werkelijk schrander genoeg om te weten, van welk vervoermiddel John Raffles zich veelal bedient. De schurken weten, dat ik hier in de buurt ben, en als zij geen al te grote ezel^s zijn, wat wij maar liever niet zullen aannemen, dan moeten zij dadelijk beseffen, dat die onbewaakte machine alleen maar van Raffles en van niemand anders kan zijn. En wat dat betekent, dat hoef ik je zeker niet te zeggen. Vooruit, vrienden, wij moeten zien of daarginds alles nog in orde is.

— En als zij daar nog zijn en zich in hinderlaag hebben gelegd? Als zij ons hier op de vlakte als hazen neerschieten?

— Dat risico moeten wij maar nemen, riep Raffles op vastberaden toon. Alles liever dan die onzekerheid.

Hij spoorde de honden aan en snel gleed de slee over de eenzame sneeuwvlakte. De drie mannen hadden hun geweren van hun schouder genomen en hielden hun wapens schietklaar.

Zij waren de heuvelketen nu tot minder dan honderd meters genaderd en nog altijd bleef alles stil. In de verre omtrek viel niet het minste spoor van leven te bespeuren, uitgezonderd een paar zeearenden, die hoog in de lucht krijsend hun kringen beschreven.

Als er daarginds werkelijk vijanden zijn, dan zouden de drie mannen zeker een uitstekend doelwit hebben opgeleverd, want zij staken scherp af tegen de verblindend witte sneeuw. Maar alles bleef stil.

De reizigers hadden nu de voet van een lage heuvel bereikt en de bestijging begon, waarbij iedereen moest helpen duwen. Na een half uur ongeveer bereikte het drietal een hoogvlakte, bijna 500 meter in het vierkant en aan het ene einde afgesloten door de bijna loodrechte wand van de lage berg, die Raffles een uur te voren had aangewezen en waarin de ingang van een groot hol gaapte.

— Hier ben ik geland, zei Raffles. En in dat hol verborg ik de delen van de gedemonteerde vliegmachine.

— Nu, in ieder geval is daar binnen zeker niemand, anders zouden zij ons al hebben moeten zien en ons als konijnen hebben kunnen neer leggen, zei Brand wijsgerig. Wij leven nog; daarbinnen is dus alles veilig.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Brand, maar ik ben bang van niet, liet de stem van Henderson zich horen, die zich enige tientallen meters van de slee had verwijderd en iets scheen te zoeken. Want, ziet u, ik heb net dat spoor weer teruggevonden en het loopt regelrecht naar het rotshol.

Zonder een woord te zeggen, dreef Raffles de honden weer aan en de paar honderd meters, welke de drie mannen van de steile rotswand scheidden, waren in enkele minuten afgelegd.

Onverschrokken, zich om niets bekommerend dan om het lot van zijn machine, drong Raffles het hol binnen,

dat meer dan twaalf meter hoog en zeker honderd meters diep was.

Zelfs helemaal achterin heerste nog een tamelijk helder schemerlicht en alle voorwerpen waren duidelijk te onderscheiden. Henderson en Brand volgden hem zo snel mogelijk en zij hoorden Raffles een luide kreet van woede en teleurstelling slaken. Zij voegden zich bij hem.

Daar, ongeveer in het midden van het hol, stond de « Duivel der Lucht » en de vleugels lagen er naast op de steenachtige bodem. Maar welk een jammerlijke indruk maakte het trotse vliegtuig. De wielen, het hele onderstel met de drijvers waren door woeste bijlslagen vernield en de sterke aluminium draagvlakken waren volkomen onbruikbaar gemaakt, totaal verbogen, waarschijnlijk door ze met de rand op een paar houtblokken te leggen en er vervolgens vijf of zes mannen uit alle macht op te laten trappen. De spandraden waren doorgeknapt, het staartstuk was volkomen verbrijzeld, de schroef was versplinterd en gedeeltelijk verkoold. Het was duidelijk te zien, dat de ellendelingen, die de vliegmaschine vernielden, eerst geprobeerd hadden, haar in brand te steken.

Doodsbleek, met opeengeklemden tanden, klom Raffles in de cockpit en onderzocht de sterke kast van aluminium,

die het hele, geheime mechanisme van de vliegmaschine omgaf. Gelukkig, het omhulsel had weerstand kunnen bieden aan de woedende hamerslagen en vertoonde alleen een paar onbetekenende deuken. Het hart van de « Duivel der Lucht » was dus niet dodelijk getroffen.

Maar toch, zij was voor het ogenblik volkomen onbruikbaar en er viel ook niet aan te denken, haar op deze plek, of zelfs maar in Kinagamute te herstellen. Daar voor waren werktuigen en gereedschappen nodig, die in dat plaatsje zeker nergens te vinden waren.

Toen Raffles weer naar buiten wilde klimmen, vond hij aan een van de wolven gordijntjes, waarmee de ronde vensters konden worden afgesloten, een stuk papier gespeld. Hij maakte het los en las bij het licht van zijn zaklantaarn:

« Een onaangename verrassing voor je, John Raffles. Het is jammer, dat de politie ons zelf op de hielen zit, anders zou je hier niet levend zijn binnengekomen. Probeer nu maar naar New York te komen. Je ziet wel, dat het « Kwade Oog » nog even machtig is als vroeger, en kijk uit, tart ons niet, of het zou je slecht bekomen. »

En onder dit briefje was het wijd opengesperde oog met zijn kwaadaardige uitdrukking en zijn starende pupil gestempeld, dat aan Raffles zo goed bekend was.

HOOFDSTUK VI

OP WEG NAAR NEW YORK

Raffles bleef een ogenblik onbeweeglijk met het papier in de hand staan en gaf het toen zwijgend aan Brand, die het las en een onderdrukte vloek slaakte. Het scheelde weinig, of Henderson, de reus, was in tranen uitgebarsten, toen hij de jammerlijke verwoesting van de vliegmachine, zijn troetelkind, zag. Maar toen maakte zich een geweldige woede van hem meester en hij riep:

— Dat zullen wij hen betaald zetten! nietwaar, mylord?

— Wees daar maar zeker van, James, antwoordde Raffles vastberaden. Zij zullen mij dit honderdvoud betalen.

— Wat gaan wij doen? vroeg Brand zacht. Je kunt toch het toestel niet hier laten?

— Henderson zal alleen de motor met de motorkast losschroeven en die zullen wij aan Dane in bewaring geven. De kist zelf moet dan maar hier blijven; misschien zullen wij later gelegenheid hebben om haar te repareren. Het is ook mogelijk, dat de politie er beslag op legt, maar de motor is natuurlijk veel meer waard dan de rest, en als alles achter de rug is, vrienden, dan zal ik opnieuw een « Duivel der Lucht » bouwen en het oude hart zal er weer in kloppen. En kom nu mee, wij moeten maar vertrekken.

— Waarheen? vroeg Brand.

— Waarheen? Vraag je dat nog? riep Raffles woest. Naar New York natuurlijk. En ik hoop, dat het lot mij zo gunstig zal zijn, dat wij nog eens de schur-

ken, die mijn machine vernielden tegenover ons krijgen. Zij kunnen nog niet ver zijn, daarvoor is het spoor in de sneeuw te vers. Wij vertrekken dadelijk naar Kinagamute, misschien kan Dane ons wel nadere inlichtingen geven. Komt, vrienden, laten wij de motor demonteren.

De nodige gereedschappen werden uit de gereedschapskast gehaald en binnen een kwartier was de hele kostbare motor in zijn stevig omhulsel van de romp losgeschroefd en op de slee overgeladen. Alles werd met zeilen bedekt en na nog een laatste blik op de treurige overblijfselen van de snelle vogel te hebben geworpen, verlieten de drie mannen zwijgend de spelonk en aanvaardden de terugtocht, giftig van wraak tegenover de vernielers van de prachtige vliegmachine.

Twee uren later gleed de slee Kinagamute binnen.

Onder andere omstandigheden zou Raffles deze plaats zeker vermeden hebben, maar hij had nu geen keus, hij moest alles wagen. Hij begreep wel, dat zijn toestand nu heel précair was geworden, want de telegraaf zou al werken en men moest nu op tal van bewoonde plaatsen weten, dat Raffles in de buurt was. De bandieten zouden zeker niet geaarzeld hebben, dat gerucht van hun kant zoveel mogelijk te verspreiden.

Het is waar, de bereden politie zou al heel weinig tegen hen kunnen uit-

richten, althans voorlopig, maar meer naar het oosten en dan verder naar het zuiden werd de streek dichter bevolkt en dan zou het moeilijk worden, door de mazen van het net heen te sluipen, vooral omdat Raffles en zijn makkers hier niet konden beschikken over de nodige vermommingen, terwijl hun honden natuurlijk al heinde en ver bekend waren. Maar daar de duikboot nu eenmaal niet gebruikt kon worden, daar zij als het ware vastgeklonken zat in het ijs, bleef de drie mannen geen andere keus over dan het waagstuk te ondernemen en met hun slee zover te reizen, tot zij aan een of ander spoorwegstation zouden komen.

Het was bijna donker, toen de slee eindelijk stilhield voor het logement van Jim Dane en vlug droegen Henderson en Brand de bedekte motor binnen, terwijl Raffles de herbergier ging opzoeken, hem terzijde nam en fluisterend zei:

— Je zult je wel verwonderen, Dane, dat wij zo plotseling zijn teruggekeerd. Wij hebben geen tijd om je de reden te vertellen. Maar zeg mij eens, wil je mij een grote dienst bewijzen?

— U weet wel, dat u alles kunt vragen wat u wilt, meneer de graaf, en dat ik mij zal haasten het te doen; u hebt mij het leven gered en daarbij uw eigen op het spel gezet. Zoiets vergeet een man niet, als hij een hart in het lijf heeft. Wat wilt u dat ik doe?

— Niets anders, dan een heel belangrijk onderdeel van mijn vliegmachine voor mij bewaren, beste Dane, mijn vijanden hebben mijn toestel bijna volledig vernield. De motor is net naar binnen gedragen; bewaar hem op een veilige plek in uw kelder en verstopt hem goed; hij mag hier in geen geval gevonden worden.

Als antwoord drukte Dane Raffles de hand en daar ging hij toezien hoe de motor in een afgeschoten gedeelte van de kelder in een met oude lappen gevulde kist werd neergelaten en aan alle kanten stevig werd ingepakt, als een kind dat vertroeteld wordt.

— En gaat u nu direkt weer weg, graaf? vroeg Dane, toen allen boven in

de gang stonden en Raffles hem de hand ten afscheid toestak.

— Ik moet wel, Dane. Mijn vijanden zitten mij op de hielen, en ik denk er niet aan, jou opnieuw in de zaak te betrekken. Maar zeg mij eerst eens, voor wij gaan, heb je hier in de laatste dagen weer vreemde gezichten gezien?

— Nog pas gisteren, graaf. Vijf kerels met echte boeventronies, die hier gegeten en gedronken hebben en die voor de politie op de loop schenen te zijn, want zij maakten overhaast weer, dat zij wegwamen.

— Kun je hen ongeveer beschrijven?

— Dat zal wel gaan. Drie van hen hadden dichte, vierkante baarden en lang haar, een ervan had een glad gezicht en een vuurrode kroeskop en dan was er een halfbloed bij met een dun zwart snorretje, een soort dandy in een rijkeluis pels en met een fijn geweertje: zo van een plaatje in een geïllustreerd tijdschrift weggelopen.

— Hoeveel en wat voor honden?

— Twaalf, maar niet van de allerbeste. Zeven gekruiste Eskimo-honden, een Labradorhond en dan vier van die rare sinjeurs, waarvan je niet weet of ze wolf of hond zijn, die eeuwig met elkaar vechten en die hun eigen baas, als hij niet oppast, in een driftige bui een stuk uit zijn been happen. Er zijn twee spierwitte bij, dat herinner ik mij heel goed, dat komt hier niet zo vaak voor.

— Die aanwijzing is voldoende, Dane. Wij kunnen nu oppassen, zei Raffles, terwijl hij de stoere herbergier de hand met kracht drukte. Nu nog één vraag: is de politie, door wie zij zich achtervolgd wanen, hier in de buurt.

— Nog gisteren waren er hier in de stad twee mannen van de Royal Mounted Police en zij zochten...

— Ik geloof wel te weten naar wie zij zochten. Dane, viel Raffles in de rede, Naar mij zochten zij. Ik wil er geen geheim van maken. En toch, toch, Dane, geloof ik beslist dat je mij de hand kunt drukken.

— Daarvan ben ik vast overtuigd, antwoordde de herbergier eenvoudig. Ik weet te veel van u om niet te geloven, dat u de handdruk van een eerlijk man

verdient.

— Daarover zouden vele anders denken, antwoordde Raffles bitter en half voor zich heen. Kun je me zeggen, Dane, waar die politiemannen ergens uithangen?

— Zij zijn in zuid-oostelijke richting vertrokken; op het spoor van die kerels, waarover ik u net sprak.

— Waarom achtervolgen zij hen?

— O, het zijn allemaal bekende dieven, vooral van paarden en vee, dus wel zo wat het ergste wat men zich hier kan voorstellen en twee van hen hebben een moord op hun geweten, ook die rode jongen met zijn meisjesgezicht.

— Weet de politie, dat die kerels lid zijn van de bende van het Kwade Oog?

— Is dat echt, graaf? Neen, daar wist de politie, geloof ik, niets van.

— Nu, het is zo en als ik haar soms ongemerkt een handje kan helpen, om die bandieten onschadelijk te maken, dan zal ik het niet nalaten. En nu vaarwel Dane. Wij moeten direkt het spoor volgen, voor het wordt uitgewist.

— U wilt dus niet bij mij blijven overnachten?

— Een andere keer, vriend Dane. Nu heb ik andere dingen te doen. Bewaar mijn motor goed en wacht totdat ik hem weer kom halen.

Opnieuw werden er handdrukken gewisseld en toen vertrokken de drie stoutmoedige mannen, nadat Henderson gezorgd had, dat de voorraad levensmiddelen behoorlijk was aangevuld en zij trokken de duisternis tegemoet en de eindeloosheid van sneeuw en ijs, die zich over honderden mijlen voor hen zou uitstrekken.

De dichtstbijzijnde spoorweg begon bij White Horse in Newkon en vandaar ging in zuidelijke richting een spoorlijn, die echter alweer ophield in Skagway, ongeveer 50 mijlen verder. Het was een kleine kustlijn en van Skagway af zou men opnieuw honderden mijlen verder moeten trekken, naar Prince Rupert, waar de grote lijn begon, die dwars door Canada loopt en zich verder in het oosten herhaaldelijk vertakt. Maar het kon nu eenmaal niet anders en moedig trekken dus de drie mannen die witte woest-

tenij tegemoet.

Zij wilden die avond nog minstens twee uren reizen en hoopten het spoor terug te vinden van hun vijanden, zowel als van de politie.

Het was een groot geluk, dat de politie niet was achtergebleven om Raffles hier te zoeken, die zich zeker niet lang aan hun nasporingen had kunnen onttrekken, want de bereden politie bestond uit uitstekend geoefende manschappen, die het spoor van een misdadiger soms weken achtereen volgen, om zich tenslotte van hem meester te maken, maar er de voorkeur aan hadden gegeven, de kleine troep misdadigers te achtervolgen, die zij zeker te pakken hoopten te krijgen.

De maan scheen met een buitengewone glans en de hemel was zo licht, dat het gemakkelijk viel, de voorwerpen daarbuiten te onderscheiden. Op twee mijlen buiten Kinagamute vonden de drie mannen ineens en zonder het eigenlijk te willen, het spoor waarnaar zij zochten. Raffles bukte zich en bekeek aandachtig een van de geulen van de sleeijzers.

Er had zich zo juist een heel dun vliesje van ijs gevormd, dat de randen van die geul met elkaar verbond en het moest dus al vrij lang geleden zijn, dat de slee van de politiemannen hier voorbij was gekomen en natuurlijk nog enige uren langer sedert de bandieten hier waren gepasseerd. Raffles taxeerde, alleen naar de dikte van het ijsvliesje te oordelen, dat de politieslee hier ongeveer een half etmaal te voren was langs gekomen. Toen hij zich weer oprichtte en dit aan Brand vertelde, vroeg de jongeman:

— Volgen wij dit spoor dan?

— Zover het enigszins mogelijk is.

— Waarom?

— Omdat het, naar mijn mening, het veiligst is. Zolang wij dit spoor kunnen volgen, weten wij tenminste ongeveer waar onze twee soorten vijanden zich ophouden. En ik hoop maar, dat het weer zich nog geruime tijd goedhoudt.

De tocht werd hervat en tot tien uur in de avond trok het drietal verder, alleen nu en dan een paar woorden wisse-

lend, geheel onder de indruk van de sombere schoonheid van de omgeving: de eindeloze vlakke, hier en daar met zwarte bossen begroeid, nu en dan afwisselend met heuvels, die door het maanlicht was overgoten.

Zij kampeerden in de luwte van een vrij hoge heuvel, waar zij de tent opzetten, en vuur maakten, na zich deugdelijk te hebben vergewist, dat zij dit ongestraft konden doen.

De volgende dag verrees de zon aan een puurblauwe hemel en alles voorspelde een prachtige, hoewel heel koude dag. De honden, die zich voortreffelijk hielden en zo gezond waren als men maar kon wensen, kregen hun portie vis en de mannen ontbeten met spek, dat eerst moest worden ontdooid, scheepsbesluit, kaas, die zo hard was als een steen en vijgen. Zodra zij hun pijpen hadden opgestoken, werden de sneeuwschoenen opnieuw ondergebonden en de tocht ging verder.

Het spoor was zo volkomen duidelijk te zien, alsof het nog geen half uur geleden was gemaakt, maar het vliesje, door de vorst over de sleegeulen gespannen, was er nog altijd en het moest dus minstens wel tien uren geleden zijn, dat hier een slee was voorbijgekomen.

Waarschijnlijk was hier 's zomers een gebaande weg, want de slee gleed nu tussen twee rijen bomen in, en hier en daar vertoonde zich zelfs een eenzame hoeve, die nu volkomen onder de sneeuw bedolven lag en wel uitgestorven leek te zijn, als niet het dunne rookwolkje uit de schoorsteen verraden had, dat daar toch mensen moesten leven.

Op het eind van de tweede dag hadden de drie reizigers de oevers bereikt van het grote, zonderling gevormde meer, waarin de Tuschagak ontspringt, die met vele bochten naar de Bristol Baai stroomt.

Zij kampeerden aan de oever van dat meer, sliepen rustig zes uren aan een stuk, stonden verfrist weer op en hervatten de tocht, nog altijd op het spoor van de slee van de politiemannen.

Achtervolgden zowel als achtervolgers schenen hun honden zoveel moge-

lijk te willen sparen, want er waren talloze sporen van moccasins naast de geulen van de sleeërs te zien, als bewijs, dat de bandieten en de politiemannen van hun benen gebruik maakten en niet op de toch al zwaar beladen slee hadden plaats genomen.

Op de vierde dag, aan de voet van de hoge Biamna Piek, die zijn top ruim 3600 meter boven de zeespiegel verheft en die als het ware de voorhoede vormt van het machtige Alaska gebergte, ontdekte Raffles tot zijn blijdschap, dat de slee van de politiemannen hem nauwelijks zes uren kon voor zijn.

Het was dus duidelijk, dat hij op hen won, wat waarschijnlijk was toe te schrijven aan de omstandigheid, dat de honden van de politiebeambten vermoeid waren.

En nog altijd ging de tocht verder, nu en dan rustend, steeds langs de voet van het Alaska gebergte en altijd op het spoor van de beide sleden, totdat Raffles het gebergte overtrok en afdaalde in de laagvlakte, die zich tot ver in het zuiden uitstrekt, tot in Britsch Columbië.

Het was de negentiende februari en sommige verschijnselen kondigden het naderen van de lente aan, ofschoon het nog bitter koud was: ruim 20 graden onder nul.

De bergpas daalde heel geleidelijk, haast onmerkbaar naar de vlakke af en de atmosfeer was zo ongewoon helder, dat het mogelijk was bijna twee uren voor zich uit te kijken, zelfs zonder een kijker te gebruiken. De drie mannen hadden in de bergpas halt gehouden, om de maaltijd te gebruiken en Brand vroeg:

— Hoever zijn we hier nog van White Horse, het begin van de spoorlijn?

— Nog drie dagreizen op zijn minst. Zie je daarginds die reusachtige bergtop? Dat is de Mount Wrangel, bijna 18.000 meter hoog. wij moeten die berg omtrekken, daarna de Witte Newkon oversteken, dan het meer van Kuane en tenslotte komen wij aan White Horse. Het is niet overal vlak land, en het zal niet zo gemakkelijk zijn als wat wij tot dusverre verricht hebben. Maar...

Raffles hield plotseling op. Hij hield de blik strak voor zich uit gevestigd en ineens haalde hij zijn kijker uit het foudraal en bracht hem voor het oog. Hij staarde naar een kleine, zwarte stip, die zich ongeveer 600 meter lager en heel in de verte over de vlakke scheen voort te bewegen en verderop, kleiner maar even duidelijk, bewoog zich een tweede stip.

De sterk vergrotende kijker deed hem de aard van die stippen weldra herkennen: het waren twee sleden, door honden getrokken en onderling gescheiden door een afstand van ongeveer twee uren gaans.

— Waar kijk je naar? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Het zijn twee sleden, Charles, antwoordde Raffles kortaf. Nu zijn we tenminste allemaal bij elkaar.

— Zouden wij dan niet liever een omweg maken?

— Ik denk er niet aan. Ik wijk geen duim van mijn weg af; het weer kan wel weer omslaan en vooral wanneer de lente nadert zijn de sneeuwstormen verschrikkelijk. Er is mij veel aan gelegen, zo snel ik kan White Horse te bereiken, en dan wil ik ook wel eens graag getuige zijn van de ontmoeting tussen die twee vijanden daarginds. Kom vrienden, wij gaan op onze beurt naar de vlakke afdalen en wij zullen ons wat moeten haasten.

HOOFDSTUK VII

RAFFLES WINT DE EERSTE SLAG

De honden werden dadelijk weer voor de slee gespannen na dit korte gesprek en de afdaling begon.

Een uur later en driehonderd meter lager viel er van de beide sleden niets meer te bespeuren, maar dat betekende niets; de sporen waren volkomen vers en van het dunne ijsbruggetje viel niets meer te zien.

Het liep tegen de middag en de mannen hadden opnieuw een korte rust gehouden, om wat te eten en de honden een beetje te laten uitblazen, toen plotseling in de verte geweerschoten knalden.

Men was hier weer een eenzame streek genaderd en er viel niet aan te twifelen, of de beide vijandelijke partijen waren handgemeen geraakt.

En tien passen verder, toen de drie mannen snel om een rots waren getrokken, werd het al duidelijker, waarom het hier tot een treffen was gekomen, want daar lagen op de besneeuwde

grond de lijken van niet minder dan vijf honden, waaronder twee sneeuw-witte en die allen hevige beetwonden vertoonden.

Er was waarschijnlijk een geweldige vechtpartij ontstaan onder de honden van de misdadigers, een van die formidabele gevechten, waarbij de dieren zich door niets laten kalmeren, noch door slagen met de zweep van ossenhuid, noch door zachte woorden, en de gevolgen van dit grote verlies van vijf dieren, waren voor de achtervolgde bandieten noodlottig geweest.

— Laten wij gauw voortmaken, zei Raffles kortaf. Wij zullen die lage heuvel daarginds beklimmen, misschien krijgen wij dan iets te zien. Het schieten klinkt nogal dichtbij.

Zo snel zij konden duwden de drie mannen hun slee heuvelopwaarts, waarbij hun honden dapper meehielpen en zij moesten zich direkt plat voorover laten vallen, want op geen honderd meter af-

stand waren de politiemannen en de bandieten in een hevig gevecht gewikkeld.

De twee mannen van de bereden politie, kenbaar aan hun donkerblauwe uniform en de gele koppel, die zij om hun dikke pelzen hadden dichtgesnoerd, hadden zo goed als het ging, dekking gezocht achter een zwaar rotsblok, waarachter zij ook de honden verborgen hadden en vuurden vandaar onafgebroken op een klein bosje, zeker niet groter dan een hectare, dat zich in het midden van de laagvlakte verhief en uit pijnbomen en kreupelhout bestond.

Daar hadden de bandieten zich zeker genesteld, maar Raffles en zijn metgezellen konden van hun plaats, weinig meer van hen zien, dan een stuk van de hoog beladen slee.

Op hun buik liggend kropen de mannen weer terug en daalden de lage heuvel af, maar nu aan een andere kant en zij konden nu de vechtenden niet meer zien, maar trokken snel verder en beschreven een grote boog om in de flank van de vijand te komen.

Een kwartier verder hielden zij stil, beklommen opnieuw heel voorzichtig de heuvel, keken over de rand en ontdekten, dat zij nu opzij van het bosje waren, waar de bandieten een schuilplaats hadden gezocht. Een paar van hen knielden neer op de grond en schoten van achter de dikke bomen op de politiemannen, van wie weinig meer te zien viel dan hun dikke bonten mutsen.

De schutters bevonden zich op ongeveer twee honderd meter van Raffles en zijn vrienden. Maar een van hen, die juist het hoofd terzijde wendde, had Raffles gezien en met een woedende kreet draaide hij zich een halve slag om, wierp zich op zijn buik, richtte en schoot.

Raffles had zich bliksemsnel gebukt en de kogel suisde fluitend op een decimeter boven zijn hoofd voorbij.

Maar Brand had zijn geweer al aan de schouder gebracht en hij vuurde terug, na maar even te hebben gemikt. De jongeman handhaafde zijn roem van de beste schutter van het drietal te zijn, want de bandiet daarginds richtte

zich even op, liet zijn geweer vallen, liet een doffe kreet horen en plofte voorover in de sneeuw. Brand wilde opnieuw schieten, maar Raffles hield hem met een gebaar tegen en zei :

— Wacht even. Misschien willen zij zich wel overgeven. Wij hoeven niet nutteloos bloed te vergieten.

Maar dat schenen de bandieten daarginds niet aldus in te zien, want zij bleven doorgaan, totdat een tweede kogel uit het geweer van Brand nog een van hen dodelijk verwondde.

Een derde werd in de arm getroffen, toen hij dat lichaamsdeel maar een ogenblik bloot gaf, en toen pas schenen de twee overblijvenden in te zien, dat de strijd volkomen hopeloos was.

Zij kwamen plotseling van achter de bomen te voorschijn, gooiden snel hun geweren weg en kwamen met hoog opgeheven handen rustig naar het rotsblok toe, waarachter de politiemannen hadden post gevat.

Deze kwamen onmiddellijk te voorschijn, gooiden hun geweer aan de riem over de schouder en trokken hun revolvers uit de holster. Toen de twee gevangenen op slechts weinige meters van hen verwijderd waren, zei Raffles zacht :

— Ik geloof, vrienden, dat het ogenblik nu gunstig is om met stille trom de aftocht te blazen. Die politiemannen hebben voor het ogenblik genoeg te doen met hun gevangenen en ik voel helemaal geen behoefte, hun dankbetuigingen af te wachten. Laten wij ons uit de voeten maken.

De drie mannen lieten zich van de heuvelhelling glijden, tot zij de slee bereikt hadden, dreven de honden aan en gingen snel verder in oostelijke richting.

Raffles begreep heel goed, dat het absoluut geen zin had, te proberen de politie op een dwaalspoor te brengen, want wanneer de mannen het er op gezet hadden, hun spoor terug te vinden, dan zouden zij het ook vinden, wanneer het althans niet ging sneeuwen.

En zelfs in dat geval zou het aan zulke scherpzinnige mannen niet moeilijk vallen hen te vinden, want men naderde nu een streek, waar de boerderijen

diechter op elkaar stonden en de drie reizigers zouden natuurlijk overal gesignaleerd worden.

Zijn enige hoop bestond dan ook hierin, dat de gevangenen de beide politiemannen zolang zouden ophouden, dat hij en zijn beide metgezellen er in konden slagen, het eindpunt van de korte spoorlijn van White Horse naar Skagway te bereiken. Zelfs dan waren zij nog niet helemaal veilig, maar zij zouden er toch beter in kunnen slagen, de politiemannen het spoor bijster te doen worden.

Hoe het ook mocht zijn, er moest nu rust worden gehouden, want de vermoeienissen van de laatste dagen deden zich gelden. Raffles besloot echter een wachtpost uit te zetten, opdat zij althans niet onverhoeds zouden kunnen worden overvallen.

Toen het vuur ontstoken was, werd de maaltijd bereid, de tent werd opgezet, de honden kregen hun voedsel en allen maakten zich klaar, een versterkende nachtrust te genieten, behalve Henderson, die het eerst wacht zou houden. De reus gooide nog wat brandhout op het vuur, trok zijn pelsmuts wat dieper over zijn oren, ging op een platte steen zitten, dicht bij de slee en stak zijn pijp op. Hij had zijn geweer tussen de knieën geklemd en tuurde ononderbroken over de eindeloze vlakte uit.

Drie uren later, toen het omstreeks elf uur in de avond was, ging hij Brand wakker maken, die zijn plaats zou innemen. De jongeman rekte zich eens uit, huiverde, trok zijn pels aan, zette zijn muts op en ging uit de tent naar buiten.

De nacht was buitengewoon helder en de sterren tintelden met een zeldzame glans. Kilometers ver kon men over de vlakte uitzien, die zich daar in haar eindeloze witheid voor hem uitstreckte.

Hij ging op dezelfde steen zitten, waarop Henderson had gezeten en keek scherp uit. Hij bedacht, dat de plek, waar het gevecht tussen de politie en de bandieten had plaats gehad, nauwelijks enige uren terug lag, dat de twee politiemannen hun gevangenen daar voorlopig onder dak hadden gebracht,

om daarna direkt de identiteit van Raffles te zullen verraden, daaraan hoefde niemand te twijfelen. Het zou dus zaak zijn, goed op te letten en zich niet te laten verrassen.

Want dit was zeker; Raffles was er de man niet naar, zich te weer te stellen tegen twee mannen, die een hard beroep hadden en niets deden dan hun plicht.

De minuten, de kwartieren kropen traag voorbij en Brand wist zich alleen wakker te houden door de ene pijp na de andere te roken en nu en dan op te staan, om zijn verkleunde voeten te verwarmen.

Het zou ongeveer twee uur in de nacht zijn en Brand stond net op het punt, Raffles te gaan wekken, toen zijn aandacht getrokken werd door het zonderlinge gedrag van een paar trekhonden, die zich een warm nestje hadden gezocht onder een van de wollen dekens van de slee.

De dieren staken eerst hun snuit onder de deken uit, snuffelden, lieten een zacht gebrom horen en sprongen plotseeling van de slee, de nekharen als een borstel overeind en de bovenlip zo hoog opgetrokken, dat de scherpe, blinkende tanden bloot kwamen. Brand kende de dieren voldoende, om dadelijk te beseffen, dat er gevaar moest dreigen.

Maar wat voor gevaar? Brand keek scherp over de vlakte uit, die door de maan helder verlicht werd en het leek hem, dat hij in de verte een vlek zag, die langzaam groter werd.

Hij kon echter beslist niet onderscheiden wat het was, maar de honden schenen het heel goed te weten en een scherp geblaf van de twee eersten wekte al hun makkers, die zich in de sneeuw hadden ingegraven.

De wind was gedurende de nacht omgelopen en het was duidelijk, dat de dieren iets roken, iets, waarvan zij gevaar dachtten en dat daar over de vlakte scheen te naderen.

Maar het blaffen van de honden had ook Raffles en Henderson wakker gemaakt, die haastig hun pels en aantrokken en uit de tent kropen, het geweer in de vuist.

— Wat is er? Waarom blaffen de honden? vroeg Raffles.

— Ik weet het niet, maar ik geloof, dat er van de vlakke gevaar voor hen dreigt en daarginds, op ongeveer een kilometer afstand, nadert iets, wat ik nu nog niet goed kan onderscheiden.

Henderson was 'n paar stappen naar voren gekomen en tuurde scherp voor zich uit. Na enige ogenblikken riep hij opgewonden uit :

— Wolven, mylord. Wolven, die een slee achtervolgen. Het moeten er wel veertig of vijftig zijn.

— Dat moeten de politiemannen zijn! riep Brand ontsteld.

Juist op dat ogenblik klonken over de vlakke snel achter elkaar drie knallen.

Ook Raffles en Brand konden nu duidelijk de slee onderscheiden, die daar in grote vaart over de vlakke vloog, getrokken door tien sterke honden en omgeven door een veertigtal wolven, wier ogen men op die afstand bloed-dorstig kon zien fonkelen. Raffles bedacht zich geen ogenblik.

— Helpen, vrienden. Laat de geweren maar hier en 'neem liever bijl en revolver mee. Vlug, die ongelukkigen verkeren in levensgevaar. En laat de honden maar los; zij zullen ons helpen.

In een ommezien hadden de drie mannen zich gewapend en zij liepen nu onverschrokken de slee tegemoet, die daar naderde. Op een afstand van honderd meter zagen zij hoe een van de honden van het voorste span door een wolf bij de keel werd gegrepen en neerstortte.

Dadelijk stortte zich een krioelende hoop roofdieren op het slachtoffer, dat zij met hun scherpe tanden verscheurden, terwijl de twee politiemannen, want dat zij het waren, kon niet in twiffel worden getrokken, hun revolvers op die vechtende, dringende hoop leegschoten.

Een paar van de honden hadden zich weten los te rukken en enige er van vluchtten in allerijl weg, maar anderen stortten zich moedig op de wolven en er ontstond een verbitterd gevecht.

Maar het eind was niet twiffelachtig; de wolven waren te talrijk en enkele besprongen al de slee, waar de twee po-

littemannen zich thans rug aan rug met hun brede jachtmessen tegen de woeste troep verdedigden.

Op dat kritieke moment kwamen de drie redders opdagen, gevolgd door hun grootste trekhonden en hun revolver-schoten klonken snel en regelmatig achter elkaar en ieder schot was raak.

Toen de kamers leeg waren, namen zij de bijlen en vooral Henderson hield op een geweldige manier huis onder de uitgehongerde roofdieren, wier koppen hij met één enkele bijlslag spleet.

De politiemannen, met nieuwe krachten beziel, nu deze zo onverwachte hulp kwam opdagen, staken woedend om zich heen en na een kwartier sloegen de nog levende wolven, ongeveer twaalf in getal, plotseling en als op een afgesproken sein, op de vlucht en verdwenen in noordelijke richting.

Men kon nu het slagveld overzien, dat een bloedige aanblik opleverde. Vier-entwintig dode wolven lagen op de sneeuw; maar ook een zestal honden, waaronder twee van Raffles, hadden de ongelijke strijd met de dood moeten bekopen. Brand was vrij ernstig gebeten en erger nog waren de politiemannen er aan toe, die zich zo dapper hadden verweerd en die in dijen en armen diepe beetwonden vertoonden, waaruit het bloed stroomde. Zij werden onmiddellijk op de sneeuw neergelegd, dicht bij het nog altijd brandende houtvuur. Brand haalde de kleine verbandkist uit de tent en Raffles en hij verbonden dadelijk bij de warmte van het vuur de wonden van de twee gewonden, die hen zwijgend lieten begaan, uitgeput en half versuft door de zware strijd.

Zij waren echter volkomen bij kennis, ofschoon hun wonden hun veel pijn deden en toen de verbanden waren aangelegd, zei een van hen, een nog jonge man met een krachtig getekend, donker gezicht :

— U bent zeker degene die wij zoeken?

— Ik geloof het haast wel, antwoordde Raffles glimlachend. Wilt u mij arresteren?

— Dat is mijn plicht. Ik weet heel goed, dat u ons met het leven hebt

gered, maar in deze streek bestaat iets, dat nog meer waard is dan het leven, mijnheer, en dat is plichtsvervulling tot het uiterste. Ik moet u arresteren.

Raffles keek glimlachend op de gewonde neer, die daar machteloos lag uitgestrekt, zonder wapens, uitgeput door bloedverlies en die er toch van sprak, hem te willen arresteren. Zijn stem had een bijna vaderlijke klank, toen hij antwoordde:

— Ik neem u dat goede voornemen absoluut niet kwalijk en ik bewonder het zelfs in u, dat u ons, ondanks uw machteloosheid, als gevangenen wilt meevoeren. Want u moet toch wel inzien, sergeant, ik heb een streep gezien op de mouw van uw uniform, dat dit onmogelijk is. Wij zijn met ons drieën en een van mijn makkers telt voor zes anderen. De kamers van uw revolvers zijn leeg, een van uw geweren gebroken en het andere ligt daarginds in uw slee, ongeladen.

De politie-sergeant kneep de lippen opeen, fronste de donkere wenkbrauwen en zei:

— Misschien hebt u wel gelijk. U bent natuurlijk dezelfde, die enige uren geleden bijtijds hebben ingegrepen in onze strijd met de bandieten?

— Ja, dat voorrecht had ik. Mag ik vragen of u uw gevangenen veilig hebt kunnen afleveren?

— Die zitten achter slot en grendel, antwoordde de sergeant kortaf.

Maar zijn makker, die minder ernstig gewond was, liet nu zijn stem horen en zei:

— Wat drommel, sergeant, neem mij niet kwalijk, maar ik geloof waarachtig wel, dat wij reden hebben om deze heren te bedanken, wie ze dan ook mogen zijn. Plichtsbetrachting is prachtig en ik geloof niet, dat ik er nog ooit in ben te kort geschoten, maar wij zouden nu toch zeker als aas voor de wolven dienen, als zij ons niet te hulp waren gekomen.

— Wat ons niet belet, dat ik hen zou arresteren, als ik er maar kans toe zag, bromde de jonge sergeant tussen de tanden.

— Ik begrijp u volkomen, antwoord-

de Raffles glimlachend. Misschien zou ik in uw geval wel net zo handelen. Maar nu hebben wij genoeg gepraat. Wij gaan nu weer kalm slapen, en u kunt hetzelfde doen, maar ik ben nu wel genoodzaakt om u goed te laten bewaken. Morgen zullen wij verder kijken.

De twee politiemannen werden dicht naast elkaar in de ruime tent gelegd, hun revolvers werden op veilige afstand verborgen en Raffles ging op zijn hurken bij hen zitten, terwijl Brand en Henderson weer rustig gingen slapen.

Enige minuten later was het kleine kamp in rust, want ook de beide politiemannen, ondanks hun gehardheid, uitgeput door bloedverlies en vermoeden, sliepen bijna onmiddellijk in.

Zij sliepen ook nog, toen Raffles de volgende ochtend al een kleine onderzoekstocht had gemaakt en daar tevreden van terugkeerde en Henderson al voor het ontbijt had gezorgd.

Pas laat in de ochtend ontwaakten de beide politiemannen en schenen zich hun toestand onmiddellijk volkomen bewust te zijn. Raffles onderzocht hun wonden, verbond ze opnieuw en begon toen:

— Luister eens, mannen, wij zullen u nu moeten verlaten. Een van u zal morgen wel zover genezen zijn, dat hij weer kan lopen; de ander zal nog wel bijna een week rust moeten houden. U hebt zelf een kistje met verbandmiddelen in uw slee, heb ik gezien. En luister nu goed. U bent twee dagreizen van een bewoonde plaats en drie van een dorp, waar een telegraafkantoor is. Dat is voor ons ruimschoots voldoende. Ik ken nu uw gezindheid jegens mij, en u zult het mij wel niet kwalijk nemen, dat ik dienovereenkomstig mijn maatregelen neem. Wij zullen u overbrengen naar een goed beschut rotshol, op dertig passen hiervandaan, dat ik net ontdekt heb, en waar u uw revolver en geweren zult vinden. Maar de munitie, die er op past, zult u echter wel een half uurtje moeten zoeken, want ik heb het kistje vrij goed weggestopt. En in een half uur zal ik ver zijn. U hebt trouwens maar acht honden tot uw beschikking, die niet eens allemaal goed ter been zijn en de mijnen zijn, gelukkig, goed uitgerust.

Het spijt mij, dat ik u deze vernedering moet aandoen, maar het hemd is nu eenmaal nader dan de rok.

Hij gaf Brand een wenk en deze droeg de zwaargewonde naar het uitstekend beschut rotshol, waar hij de mopperende en vloekende sergeant behoedzaam op het leger van dorre bladeren neerlegde, waarover een wollen deken was uitgespreid. De tweede politieman kon, steunend op Brand en Raffles, hinkend het hol bereiken en nu was in een ommezien alles voor het vertrek in gereedheid gebracht.

De slee werd tot dicht bij het hol getrokken, nadat Raffles zich overtuigd had, dat er nog levensmiddelen in overvloed waren, de acht honden werden bij elkaar gedreven en Raffles en zijn metgezellen maakten zich klaar om te vertrekken.

Toen Raffles de kreet liet horen, die de honden in beweging moest zetten, riep de oudste politieman, die zijn hoofd buiten het hol had gestoken :

— Ik zal er een uitbrander voor krijgen, mijnheer, maar je hebt ons prachtig behandeld, en ik dank u en uw makkers, want we leven nu tenminste nog, en dat is ook wat waard als je het goed beschouwt.

— U bent mij geen dank verschuldigd; ik weet ook wat plicht is, zei Raffles eenvoudig.

De slee gleed over de vlakke heen, terwijl daarbinnen in het rotshol de jonge sergeant zijn hart lucht gaf in een reeks vloeken, tot hij van vermoeidheid wel moest zwijgen, de ogen sloot en insliep, terwijl zijn makker, zonder zich al te veel te haasten, naar het kistje munitie onder de sneeuw ging zoeken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

HET GANGSTER-SYNDICAAT

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 39,—**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 67 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 39,— / de 1 e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N. 2266